

KOMMUNISTISK POLITIK

*HØRER I
DEM?*

*TROMMER FOR
FRED FORAN
CHRISTIANSBORGS
TYKKE MURE*

FredsVagtens dag 1.000
14. juli 2004

Nr. 15

8. årg.

2004

31. juli -

13. august

Støttepris 12 kr.

TEMA: KAPITALISME - KINA OG RUSLAND

- Kerry og Bush s. 2 ● Pas på de falske alternativer s. 3 ●
- Danske virksomheder væk fra Irak s. 4 ● Maleraktivisterne dømt igen s. 5 ●
- FredsVagten 1000 dage s. 6 ● Stigende ledighed s. 8 ●
- Zionismens danske håndlangere s. 10 ● Jobmesse II s. 11 ●
- APKs sommerlejr 2004 s. 12 ● Wernström: "Socialdemokratiet er fortabt" s. 14 ●
- Kapitalisme med "kinesiske karakteristika" s. 15 ● Raseringen af Rusland s. 19 ●
- Fortidens store lære s. 20 ● Debat s. 22 ● USA og Foghs nyliberalisme s. 24

Kerry og Bush

KOMMUNISTISK POLITIK

Hvor ville det være herligt hvis valgene i de borgerlige demokratier var virkelige valg mellem reelle alternativer. At man f.eks. ville få en helt anden politik med Lykketoft end med Fogh – og ikke bare forskellige udgaver af Unionens politik og hvad der dikteres af 'venskabet' med USA-imperialismen.

Verden ville afgjort blive et bedre sted, hvis demokraten John Kerry var et virkeligt alternativ til republikaneren George W. Bush – en af den nyere tids største krigsforbrydere.

Hvis Kerry ville trække de amerikanske tropper ud af Irak og opgave den såkaldte krig mod terror som et uhyrligt og fejlslagent projekt. Hvis han ville føre en virkelig fredspolitik, stoppe det aggressive og folkemorderiske zionistiske Israel og støtte at palæstinenserne får deres stat og alle deres legitime rettigheder. Og hvis ...

Ja – hvis og hvis. Tingene ville blive meget lettere, hvis vi blot kunne sige *Ud med Bush* og *Ind med Kerry!* Vi må nøjes med at sige *Ud med Bush!* Kerry og hans politik fortjener ingen støtte. Desværre er denne nu bekendt – og den adskiller sig ikke grundlæggende fra Bush-regeringens. Som Stephen Zunes, professor i politik ved San Franciscos Universitet siger om USA og Irak: *'Hvis Bush er blind, så er Kerry i bedste fald nærsynet.'*

For det demokratiske parti vil ikke trække de amerikanske tropper ud af Irak med det samme – det vil tværtimod sende flere soldater til landet. Vietnam-veteranen Kerry vil vinde præsidentvalget på at være bedre til føre krig end Bush. 'Demokratiske' krig, så at sige. Han vil også være bedre til at vinde krigen mod terror, erklærer han – ikke ved at afslutte den, men ved at føre den klogere og mere effektivt,

Sharons Israel har en solid støtte i John Kerry. Han er for apartheidmuren og går åbent imod afgørelsen fra Den internationale Domstol i Haag om, at den skal rives ned – og imod FN's generalforsamling. Det er den samme Kerry, som siger, at han vil genoprette respekten for de internationale organer, styrke forholdet til USA's allierede og sikre, at international ret kommer i højsædet.

Det gigantiske medieshow, kaldet det demokratiske partikonvent, har nu for alvor skudt en langtrukken valgkamp (som allerede har kostet hundreder af millioner af dollars) i gang. Forløber tingene som 'normalt' vil det amerikanske præsidentvalg stå øverst på den internationale dagsorden næsten i et halvt år. Det plejer i øvrigt ikke at være så galt: den siddende præsident plejer at have for travlt med at sikre sig (eller snyde sig til) genvalg, at det er sjældent, at han når at lave de helt store ulykker på den internationale arena i den periode.

Det bliver alle tiders dyreste præsidentvalg. Bush har større midler til rådighed til sit genvalg end nogen tidligere præsident. Der er tilflydt enorme midler til ham, ikke mindst fra den våbenindustri, han så omhyggeligt har forkælet. Når regnskaberne engang gennemgås, vil man også finde bidragene fra APMøller-Maersk. Men også Kerry har store summer til sin rådighed – og ikke bare sin milliardærkone der ejer ketchupgiganten Heinz. Også George Soros og mange andre superkapitalister ønsker Bush skiftet ud.

På den amerikanske venstrefløj eksisterer en udbredt frygt for, at også dette præsidentvalg vil blive kuppet. Værre endnu: at det vil blive suspenderet efter et nyt terrangreb (CIA har advaret om et nyt 9/11!), at Bush-regeringen vil indføre undtagelsestilstand og oprette en regulær politistat – et fascistisk kup *American Style*. Den frygter også, at Kerry og demokraterne kan være indforståede. Hvem vil i dag kunne afvise, at det er en mulighed?

Den 96-årige 'demokratiske' reformøkonom John Kenneth Galbraith har i en nylig artikel måttet gøre en bitter status:

"Civilisationen har gjort store fremskridt igennem århundrederne indenfor videnskab, sundhed, kunst og størstedelen, om ikke al økonomisk velstand. Men den har også medført en privilegeret stilling for udvikling af våben og truslen om krig og krigens realitet. Massemyrderier er blevet den ultimative civiliserede præstation".

Det er de moderne korporationer, det militær-industrielle kompleks, der styrer udviklingen – og de to store amerikanske partier, siger Galbraith. Han undgår det helt præcise ord: imperialismen.

Redaktionen 27. juli 2004

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Ved Sønderport 18
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83
e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement
Onsdag og fredag
15.30 - 17.30
Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk
APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser
Halvår (13 nr.) 175 kr.
År (26 nr.) 300 kr.
Betales til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271

Deadline for indlæg til næste nr.
fredag den 6. august 2004

Pas på de falske alternativer!

Engang var der noget, der blev kaldt NÅ-generationen i medierne. Det var firserungdommen – dem der nu er nået et stykke op i 30'erne. I revolutionære kredse er den kendt som 'den fortabte generation' – generationen som blev afpolitiseret og hjernevasket af den kapitalistiske propaganda til at tro på, at kapitalismen repræsenterede menneskesamfundets og historiens højeste mulige udviklingstrin og at alle forsøg på at udvikle et andet samfund – socialismen – var slået fejl og måtte slå fejl.

Der var ingen ende på, hvad den generation blev stillet i udsigt, uden at den behøvede at røre en finger, eller kæmpe for en bedre verden: 'Murens fald' (i 89) ville skabe den længste periode i menneskehedens historie af stadig fred og social fremgang. 'Den ny verdensorden', som blev proklameret af den nuværende amerikanske præsidents far, ville garantere en bedre fremtid for alle verdens folk – uden krig og klassekamp, hed det.

Man må gå ud fra at denne bedragne generation på smertefuld vis er ved at blive klogere – at miste de propagandaskabte illusioner og tilliden til kapitalismen som system.

For 15 års nyliberal offensiv senere befinder den globale kapitalisme sig i dyb krise. Overalt i verden har folkene rejst sig – i større eller mindre omfang – til kamp mod den imperialistiske globalisering og imperialismens endeløse række af aggressionsskrige. De råkapitalistiske, nyliberale reformer i Rusland, det tidligere Sovjetunionen og Østeuropa har vist sig at føre til katastrofale økonomiske og sociale konsekvenser og kun at have gavnet en superrig overklasse og de multinationale selskaber og banker. Det store flertal er blevet fattigere. Det samme gælder i alle de lande, som Verdensbanken og IMF har påtvunget barske privatiserings- og sociale nedskæringsprogrammer. En stadig voksende global miljøkrise, omfattende (men undgåelige) sygdomsepidemier, voksende armod i global skala, for-

brydelse som *big business* (fra narko- og sexhandel til 'ulovlig' og legal våbeneksport og krige – alt sammen har de bidraget til en vækst i folkenes modstand og i arbejderklassens kamp på globalt plan. En ny generation af unge verden over deltager i antikapitalistiske massemanifestationer og indser, at en anden verden er mulig og nødvendig. En verden, som kun kan være socialismens verden.

Derfor er diskussionen om 'kapitalisme kontra socialisme' langt fra død. Samtidig tvinger nyliberalismens og råkapitalismens fiasko kapitalismens ideologer til at lede efter nye reform-

strategier, som angiveligt vil kunne afbøde imperialismens værste symptomer og skjule, at der er tale om indbyggede systemfejl.

Derfor påtager socialdemokraterne og folkesocialisterne i Danmark og de øvrige unionslande at skabe en bedre, en mere 'social' union og gøre EU til en 'moralisk supermagt' – men de mangler 'overbevisende' og konkrete ideer og modeller. 'Den nordiske velfærdsmodel' er kasseret, fordi den ikke sikrede tilstrækkeligt med profitter til de multinationale selskaber (selvom den sikrede en betydelig grad af social ro) og har ikke fundet en afløser. I Rusland kaster det ny russiske bourgeoisie (som for en står del består af partipinger og bureaukrater fra revisionisttiden) forelskede blikke

i retning af den 'kinesiske reformmodel'.

I realiteten drejer det hele sig om den gamle øvelse: at finde en model for en 'kapitalisme med et menneskeligt ansigt' – hvad både Bush-doktrinen økonomiske side og EU's nye forfatning rent faktisk *forbyder ved* at institutionalisere den såkaldte nyliberalisme som fundament for hhv. dens globale økonomi og unionens økonomi.

På en lang række områder svarede den (socialdemokratiske) nordiske velfærdsmodel' til ideen om kapitalisme med et menneskeligt ansigt. De revisionistiske økonomiske systemer, som i Sovjetunionen under Hrustjov og Bresjnev, DDR under Honecker, Nordkorea under Kim Il-Sung og Cuba under Castro frem til i dag, havde og har også en lang række fortrin frem for den nyliberale råkapitalisme, som er hovedindholdet i den herskende doktrin for verdensøkonomien. Det samme gjaldt de systemer, som sovjetrevisionisterne fra Hrustjov og frem anbefalede og udviklede i en række tidligere kolonilande, ikke mindst i Afrika, den såkaldte 'ikke-kapitalistiske udviklingsvej'. Alligevel er det i bund og grund falske alternativer, dømt til undergang og inkorporering i den globale kapitalismes malstrøm, før eller senere.

Den imperialistiske propaganda sætter lighedstegn mellem kapitalisme og 'demokrati', mellem 'markedsøkonomi' og et 'flerparti-system'. I teorien vel at mærke. I praksis blev den nuværende nyliberale model først afprøvet i Chile, under Pinochet-diktaturet. Kapitalisme og militærdiktatur eller fascisme udelukker ikke hinanden.

Socialismen og en socialistisk økonomi forudsætter, at det er arbejderklassen, folkets flertal, som har magten - og en *forkastelse* af de reformistiske og revisionistiske økonomiske doktriner.

Danske virksomheder skræmmes væk fra Irak

De stod på spring for at være med, da den såkaldte 'genopbygning af Irak' blev udliciteret. Danske firmaer i sne-sevis søgte at få givtige entrepriser. Der blev investeret masser af penge i at tilbyde dansk knowhow m.m. – f.eks. med en stor eksportmesse i Kuwait.

Men et år efter aggressionskrigen er der kun ganske få danskere i Irak, bortset fra soldaterne i besættelses-armeen. De danske virksomheder holder sig væk. 'Sikkerhedssituationen' er simpelthen for 'dårlig' – eller den irakiske modstandskamp mod besættelsen er ganske enkelt for omfattende til, at virksomhederne vover at være med.

De var der eller alle sammen, eller næsten alle sammen. Men F.L. Schmidt, Danfoss, AEC og mange andre har for tiden opgivet de store planer:

- Det ville også være ren galimatias at sende danskere ind i landet nu, siger Jan Hyttel fra AEC, der producerer biologiske rensningsanlæg.

Den såkaldte magtoverdragelse til en amerikansk lakajregering under ledelse af CIA-agenten Allawi har ikke ændret noget ved dette. Den har ikke lagt en dæmper på den fortsatte modstandskamp. Stadig flere virksomheder fra forskellige lande opgiver deres engagement i Irak – ikke mindst efter en serie af bortførelser. Den amerikanske politik for at 'irakisere' og samtidig 'internationalisere' besættelsen – dvs. inddrage soldater fra nye lande – er også løbet ind i vanskeligheder. Filippinerne har således måtte trække sine soldater hjem, også som et resultat af den massive modstand mod krigsdeltagelsen i landet selv.

Heller ikke det store propaganda-nummer i form af annonceringen af den farceagtige 'retssag' mod Saddam Hussein har ændret ved situationen.

APM-Maersk bider sig fast

Der er dog undtagelser. A.P. Møller-Maersk, som er tæt forbundet med det amerikanske militær-industrielle kompleks, og giver store økonomiske bidrag til amerikanske politikere fra dette kompleks, har bidt sig fast i Irak. Det løser en lang række transportopga-

ver for den amerikanske hær, og dets containere ses over hele landet.

Det indgik også en 25-årig kontrakt med den amerikanske besættelsesmyndighed om at drive den tredjestørste containerhavn i Irak – Khor al Zubair ved Basra – hvorfra der også udskibes olie. Kontrakten annulleredes ved 'magtoverdragelsen', og det forlød, at Maersk helt ville miste kontrakten. Nu er der imidlertid indgået en aftale om, at Maersk fortsætter driften resten af året – og chancerne for at få en ny langtidskontrakt er store, medmindre der sker større udviklinger i modstandskampen.

Også det danske 'sikkerhedsfirma' Shields, der har annonceret efter lejesoldater til opgaver i Irak, opretholder sit engagement der – men meddeler samtidig, at det p.t. ikke har nogen konkrete kontrakter i landet.

Shields siger om sig selv:

"Flere af Shield Group's medarbejdere deltog aktivt i golfkrigen 1991 og senere igennem bl.a. FN organisationen og Verdensbanken igennem 1990'erne. I 2003 har vi bl.a. været involveret i rådgivningen via CPA til det nye polititruerings center som er placeret i Jordan. Vi laver endvidere analyser, sikkerhedsrådgivning og evakueringsplaner i mellemøsten frem til foråret 2005.

Vores kendskab til området er meget omfattende og det har vist sig at være til stor fordel for flere interessenter det sidste år. Vi har assisteret flere udenlandske organisationer og virksomheder i forskellige sikkerhedsmæssige tiltag og løsninger i selve Irak."

Raketter mod de danske besættelsesstyrker

De danske soldater i det forholdsvis rolige sydlige Irak – i den såkaldte Camp Eden – har i den seneste tid for første gang været udsat for to raketangreb og en bombe, beregnet på militærpatruljerne.

Angiveligt blev ingen dræbt eller såret ved raketangrebene. Hærens pressoefficerer forsøger at forklare dem som 'hævningaktioner' – for at opretholde dets image af at være vellidte blandt iraker-

ne, besættelsens 'pæne drenge'. I forbindelse med den logistiske reorganisering af besættelsesstyrkerne omkring magtoverdragelsen har britiske tropper fået større opgaver i tidligere amerikansk kontrollerede områder, mens de danske soldater har overtaget et større område, der tidligere var under britisk kontrol.

Den eneste rimelige forklaring på raketterne mod den danske lejr er simpelthen, at modstandskampen nu også er nået dertil.

Det må forventes, at der vil blive sårede og dræbte danskere. Ansvar for det ligger på krigsmagerregeringen Fogh og det folketingsflertal – indbefattet Socialdemokratiet og de Radikale – der støtter besættelsen.

Våbenindustrien bugner: Terma

Har de danske virksomheder måttet udsætte deres store Irak-planer, går det til gengæld særdeles godt for den danske våbenindustri, som er blevet kraftigt udbygget gennem de senere år.

Et af dens flagskibe er Terma, der er kendt for sin produktion af avancerede styringssystemer til F16-fly, som bl.a. bruges af Israel mod palæstinenserne. Terma har indgået en stor kontrakt som underleverandør til Lockheed-Martin, der producerer F16 og kommer til at spille en central rolle i udviklingen af dens afløser Joint Strike Fighter.

Til Politiken siger salgsdirektør i Terma Ole Fogh:

- Vi har set et stabilt, svagt stigende salg. Det er jo desværre sådan, at der nok altid vil være konflikter i verden, og konflikterne i Irak og Afghanistan har øget interessen for vores produkter. Ikke mindst, fordi tendensen er, at nationer, der deltager i fredsbevarende missioner, ikke har lyst til at sætte deres egne soldaters liv på spil.

Det er svært at glæde sig over Termas voksende profitter. Det er blodpenge, spundet på døde palæstinensere, afghanere og irakere.

Maleraktivisterne dømt igen

Krigsforbrydelser fejlet ind under nyt gulvtæppe

*Lars Grenaa (TV) og Rune Eltard Sørensen
ved dommen i Byretten og løsladelsen i maj 2003*

De to aktivister Lars Grenaa og Rune Eltard-Sørensen, der ramte statsministeren og udenrigsministeren med rød maling i marts 2003 i protest mod den danske deltagelse i Irak-krigen, skal betale Folketinget et nyt gulvtæppe. Prisen lyder på 113.000 kroner. Dertil kommer sagsomkostninger på ca. 20.000 kr.

Københavns Byret har afgjort, at maleraktivisterne skal betale beløbet som erstatning for et gråt tæppe, der blev ramt af røde malingpletter under malingaktionen i Folketinget. Dermed fulgte retten Folketingets anklageskrift temmelig nøjagtigt. Oprindeligt havde dets advokat krævet 119.455,75 kr. De to aktivister ville højst anerkende et krav på godt 49.000 kroner, men er dømt til at betale rub og stub – indbefattet tapetserer, driftsassistent, arkitekt, transport, forplejning og to par arbejdsbukser med påsyning af knælommer.

Tillægsdom

Denne gigantbøde forklædt som erstatning kommer i tillæg til dommen på hhv. tre og fire måneders fængsel, som de to aktivister afsonede umiddelbart gennem en månedlang varetægtsfængsling efter aktionen. Ved den tidligere dom dømtes de også til at udrede et større pengebeløb – godt 52.000 til

ministerjakkesæt og sagsomkostninger. Dermed er det samlede beløb for en smule rød maling ud over fængslingerne oppe på knap 200.000 kroner. Lemfærdig omgang med maling på bonede jakker skal ikke være billig. Til gengæld slipper Fogh og Per Stig Møller – indtil videre – gratis fra menneskeblodet på deres hænder.

*Næsten 200.000 kr. - det er
den økonomiske tillægsstraf til
de to maleraktivister.
Nu skal der gang i den
økonomiske støtte til dem.*

Hvad der var under gulvtæppet

Aktivisterne får tilsyneladende ikke udleveret hverken jakker eller gulvtæppe med malingrester. Der har ellers været udvist meget stor interesse for souvenirs fra årtiets mest markante aktion. Udlodning af jakker og gulvtæppe i metervis ville utvivlsomt væsentligt have bidraget til at reducere bøder og erstatninger.

Til gengæld kan det afsløres, hvad der var under det rødplettede gulvtæppe: ministerlønne og folkebedrag. Nu fejes krigsforbrydelserne ind under "folkestyrets" ny tæppe.

Støt maleraktivisterne

Giv et bidrag til den økonomiske indsamling

Maleraktionen i folketinget ved krigsudbruddet blev en verdenskendt aktion, som tegnede den danske krigsmodstand. Derfor er fængselsdommen og den gigantiske økonomiske tillægsstraf også så hårde. Det er et signal om, at det skal være meget dyrt at protestere mod krigen. Derfor fortsætter den økonomiske indsamling til dække af bøde og sagsomkostninger. Det bør ikke være maleraktivisternes privatsag, men en opgave for hele den danske antikrigsbevægelse.

Der vil også blive taget initiativ til forskellige støttearrangementer i efteråret.

**Økonomisk støtte til maleraktivisterne kan indsættes på følgende konto i Den Danske Bank:
Reg. Nr. 0978 konto nr. 4355 143 546**

FredsVagten 1000 dage

En torn i øjet på reaktionen

FredsVagten ved Christiansborg havde den 14. juli stået der i 1.000 dage i en permanent protest mod dansk krigsdeltagelse.

Lige siden Danmark under den forrige regering (Nyrup) sluttede sig til det amerikanske korstog kaldet 'krigen mod terror', som startede i Afghanistan, har FredsVagten hver dag markeret protesten mod dansk krigsdeltagelse.

Det er en af Danmarkshistoriens længste politiske aktioner nogensinde – båret frem af en flok ukuelige og stædige aktivister. 4-500 mennesker har holdt aktionen i gang i næsten tre år.

De 1.000 dages stædighed blev da også markeret: På dagen genlød slotspladsen af **TROMMER FOR FRED:**

Kravet om stop for dansk krigsdeltagelse blev så at sige hamret ind!

Mange fredsvagter og venner af FredsVagten lagde vejen forbi, selvom det var midt i ferien.

Også ud over landet genlød budskabet fra FredsVagten. Gågaden i Odense dannede også rammen om et TROMMER FOR FRED-arrangement, organiseret af aktivister fra Arbejderpartiet Kommunisternes sommerlejr i Bogense.

Reaktionen angriber FredsVagten

Protesten mod de 1.000 dages skammelige danske krigsdeltagelse er en torn i øjet på krigspartierne og reaktionen. Dansk Folkepartis Ungdom sendte en hilsen til fredsaktivisterne i anledning af 'jubilæet': De vil have krigsmodstanderne fjernet fra Christiansborg Slotsplads. FredsVagten er alt for synlig og har alt for stort held med at udbrede sit budskab, synes krigsmagerne.

- Det er en tom manifestation, og det

Hundrede trommer markerede 1000 dages FredsVagt foran Christiansborg

repræsenterer Danmark på en dårlig måde, når disse demonstranter står på en af Danmarks kendteste pladser med alle deres boder og bannere, forkyndte Kenneth Kristensen, landsformand i DFU.

DFU har opfordret justitsministeren til at bede politiet om at inddrage demonstrationstilladelsen eller flytte demonstrationen til for eksempel Københavns Frihavn (!).

DFU's fromme ønske siger alt om disse børn af den sorte reaktion og deres antidemokratiske sindelag.

FredsVagten svarer igen

Bo Richardt, en af stifterne af FredsVagten, gav øjeblikkelig Kenneth Kristensen og den reaktionære yngel svar på tiltale i en pressemeddelelse (15. juli), hvor det bl.a. hedder:

"Vi konstaterer med forbløffelse, at Kenneth Kristensen, landsformand for Dansk Folkepartis Ungdom, dags dato har udsendt en pressemeddelelse, hvori han opfordrer justitsministeren til at begrænse vores ret til at demonstrere for freden.

Det forbløffende er opfordringen til at begrænse de demokratiske rettigheder på trods af den tomme politikerretorik om "fuldt ud" at respektere retten til at demonstrere.

Det forbløffende er, at Dansk Folkepartis Ungdom vælger en landsformand, som ikke kan skille skæg fra snot, når han går ind for krig, som skal forsvare og udbrede de demokratiske værdier, men reelt ikke ønsker demokratiske rettigheder, når de går hans egne små synspunkter imod.

Det forbløffende er, at Kenneth Kristensen kalder det en "tom manifestation", når den åbenbart formår at vække hans modvilje.

Det forbløffende er, at Kenneth Kristensen angiveligt ikke ved, at man ikke skal have tilladelse til at demonstrere, hvorfor politiet ikke kan "inddrage demonstrationstilladelsen". Bevisbyrden ligger hos myndighederne, som skal have vægtige grunde til at nægte os vores demokratiske ret.

Det sørgelige i denne sag er, at Kenneth Kristensen har tilstrækkelig autoritet og mandat til, at hans selvmodsigende og bedrevidende påstande vækker mediernes interesse.

Det sørgelige er, at vi stadig står foran Christiansborg, fordi Danmark stadig bakker op om de lige så selvmodsigende højrerabiater amerikanske ledeser trang til at tvangsliberalisere og således omskabe verden i deres hellegille billede.

Jeg har ikke nogen viden om, at Kenneth Kristensen nogensinde har besøgt

Fotos: FredsVagten

FredsVagten med henblik på en dialog om, hvordan vi sammen kan løse situationen, så vi igen "præsenterer Danmark" på en god måde. Nemlig humant og anstændigt, med respekt for folk og andre kulturer."

1.000 dage mod magten

Hvad vil FredsVagten? Her er dens egne ord:

"FredsVagten opstod 19. oktober 2001 som reaktion på, at verdens problemer skulle løses gennem krig. Siden har vi udvist en forunderlig overlevelsessevne, som det vil tage en hel bog at spore sig ind på.

Helt kort kan vi citere en fredsvagt for at sige, at "vi vil sgu ikke overlade Christiansborg til de skiderikker igen"... (er det for stærkt et udtryk i betragtning af, at de har bestemt krig ud fra et forfalsket grundlag, skærened for de fattige for at smøre de rige, sviner stadig mere med miljøet etc.?).

Dagligt minder vi dem om, at der findes en anden mulighed: fredens, dialogens og respektens. (selvom vi tillader os et ukvemsord af og til i betragtning af, at de i deres magtfuldkommenhed kun lytter til sig selv)."

Folkebevægelsen og Junibevægelsen konstituerer sig på EU-plan

- Vi har frie hænder til en bred tværpolitisk indsats for det stærkest mulige nej til EU-grundloven og god kontakt til nordisk EU-modstand, udtaler medlem af EU-parlamentet for Folkebevægelsen mod EU Ole Krarup. Junibevægelsens gruppe IND/DEM har optaget hhv. det italienske Liga Nord og det græske Laos – reaktionære og racistiske partier.

Folkebevægelsen mod EU's medlem af EU-parlamentet, professor Ole Krarup, fortsætter som associeret medlem af parlamentsgruppen GUE/NGL (det Europæiske Forenede Venstre – Nordisk Grønne Venstre), som er blevet konstitueret i Bruxelles efter valget til EU-parlamentet.

- Vi beklager, at det ikke muligt for os i Folkebevægelsen på vores tværpolitiske og ikke-racistiske grundlag at indgå i den eneste anden gruppemulighed, gruppen Uafhængighed og Demokrati. Vi føler os desværre ikke trygge ved forholdene i denne gruppe. Det skyldes ikke mindst, at gruppen rummer nogle medlemmer med markant intolerante og yderligtgående holdninger, forklarer Ditte Staun fra Styrelsen i Folkebevægelsen mod EU.

- Tilknytningen til GUE/NGL giver en tilgang til og samarbejds mulighed med de finske og svenske venstrepartier, som udgør den mest konsistente unions- og forfatningsmodstand i Sverige og Finland. Nyvalgte Eva-Britt Svensson kommer for eksempel fra den svenske nej-bevægelse, oplyser Ole Krarup.

Folkebevægelsen mod EU's parlamentsmedlemmer har været tilknyttet GUE/NGL siden juni 2002, hvor Folkebevægelsen brød med EDD-gruppen og Jens-Peter Bondes politiske kurs for et reformeret EU – i modsætning til egentlig EU-modstand.

- Siden da har vi haft en aftale med GUE/NGL, der respekterer vores tværpolitiske grundlag og ikke binder os til et politisk program. Aftalen giver fuld selvbestemmelse over politiske beslutninger og stemmeafgivning i parlamentet.

- Gruppetilknytningen forhindrer os ikke i at søge det bredest mulige samarbejde med EU-modstandere i andre grupper, forklarer Ole Krarup og næv-

ner bl.a. Folkebevægelsens indsats i det europæiske EU-kritiske netværk TEAM, der rummer over et halvt hundrede organisationer fra 23 lande, og som især arbejder for en afvisning af EU-grundloven ved kommende folkeafstemninger.

Junibevægelsen: Samarbejde med Liga Nord

JuniBevægelsen samarbejder i den nye samling i Europaparlamentet med både det italienske højreparti Lega Nord og det græske Laos. Begge partier er blevet anklaget for bl.a. fremmedfjendskhed.

Lega Nord's leder, Umberto Bossi, har tidligere været nødt til at trække diskriminerende udtalelser tilbage. Partiet støtter Berlusconi-regeringen. Det græske Laos blev af Helsinki Komitéen i 2002 betegnet som et 'fremmedfjendsk, populistisk parti'.

Ifølge dagbladet Information siger Jens-Peter Bonde, der er blevet formand for IND/DEM-gruppen:

- Vi skal jo ikke være enige med Lega Nord om indenrigspolitik. Vi skal være enige med dem om f.eks. bekæmpelse af en EU-forfatning, og der er vi enige.

IND/DEM omfatter primært 'EU-kritiske' partier og bevægelser – dvs. organisationer, der ligesom Junibevægelsen ikke går ind for deres lands udtræden af Unionen. Jens-Peter Bonde tilføjer, at der under forhandlingerne om gruppedannelser var forsøg på at danne en selvstændig gruppe blandt de såkaldte 'ikke-tilknyttede' partier såsom franske Le Pens parti Front National, belgiske Vlaams Blok og Jörg Haiders østrigske Frihedsparti.

- De manglede nogle få mandater, og det ville have været en katastrofe, hvis vi havde fået sådan en selvstændig gruppe i parlamentet. Derfor gjorde vi alt, hvad vi kunne for at få så mange som muligt ind i vores gruppe, siger taktikeren Jens-Peter Bonde.

Jens-Peter Bonde har efter Junibevægelsens valgnederlag gjort meget ud af at understrege, at bevægelsen ikke ønsker at Danmark skal træde ud af EU, men derimod støtter EU, i en reformeret udgave.

Stigende ledighed

Den registrerede ledighed er nu oppe på 180.700. Man taler om et "jobløst opsving"

Opsvinget er kommet, bryster VK-regeringen sig over. Det kan blandt andet aflæses på stigende kurser på fondsbørsen, hvilket spekulanterne tjener på. Det fremmer imidlertid i sig selv ikke menigmands hverdagsøkonomi. Det skaber heller ikke som lovet flere arbejdspladser. Man taler om det "jobløse opsving".

VK-regeringen har givet skattelettelser, hvilket de lovede ville skabe flere arbejdspladser. Skattelettelserne gjaldt for de rige, der med et forøget forbrug ville sætte "hjulene i gang". Som påvist bruger de bedre stillede meget af merforbruget i udlandet, hvilket ikke udløser så meget som en ekstra stilling i Danmark.

Disse kendsgerninger underbygges af Danmarks Statistiks seneste opgørelse over arbejdsløsheden. Arbejdsløse

Slut med det søde liv

på dagpenge er nu oppe på 180.700. Det er altså kun dagpengemodtagere, der her er tale om. Lægges øvrige udstødte til, befinder vi os omkring 800.000-900.000 i den erhvervsaktive alder uden arbejde, svarende til omkring 30 pct. arbejdsløshed.

Harald Børsting, LO-sekretær, er utilfreds med situationen:

- Trods regeringens utallige løfter om det modsatte stiger ledigheden igen. Nu er vi oppe på 180.700 ledige. Det er komplet uacceptabelt. Det er helt afgørende, at regeringen nu sætter ind med initiativer over for særligt sårbare grupper, så de ikke tabes helt på gulvet,

udtaler Harald Børsting.

- Regeringen har med sine skattelettelser lovet, at opsvinget kommer. Det håber vi på. Men det vil tage lang tid, inden ledigheden nærmer sig det lave niveau, vi havde for to år siden, fastslår han.

LO's hovedbestyrelse har derfor netop vedtaget en stribe forslag, der skal hjælpe folk, hvoraf de som de tre vigtigste selv nævner følgende:

Jobrotationsordningen har de seneste år lidt en krank skæbne. Fra 1999 til 2003 er antallet af deltagere faldet fra 25.000 til 8.400. Beskæftigelsesministeren har valgt blot at forlænge jobrotationsordningen i sin nuværende form. Det er ikke nok, mener LO.

Antallet af ledige **fleks-jobbere** stiger fortsat. Ledighedsprocenten blandt personer visiteret til et fleksjob har nu rundet 20 pct.. Til sammenligning er ledigheden blandt almindelige lønmodtagere 6,5 pct. Det ville hjælpe gevaldigt, hvis regeringen gav mulighed for, at staten fremover refunderer 100 procent af kommunernes udgifter til et privat fleksjob. Og ikke kun to tredjedele som i dag, mener LO.

Regeringen har været tilbageholdende med at sætte **beskæftigelsesfremmende initiativer** i gang. Dog har den iværksat et løntilskud og praktikordninger for ledige akademikere. Men folk med en kort videregående uddannelse (KVU) har de samme problemer og endda en højere ledighed.

- Det er ikke rimeligt, at det kun er akademikerne, der får adgang til den ordning. LO mener klart, at folk med kortere videregående uddannelser også skal have samme muligheder for at blive ansat med løntilskud, siger Harald Børsting.

Præcis hvor mange arbejdspladser LO's forslag vil give, står hen i det uvisse, men det er sikkert, at de kun vil sminke lidt på de officielle tal. Som Kommunistisk Politik tidligere har beskrevet, så er eksporten af danske industriarbejdspladser eksploderet i de seneste tredivede år. Fremover forventes udflagningen at koste omkring 25.000 arbejdspladser om året. Her er der et område, der burde tages fat på.

Nu slagtes sukkerproduktionen

Det er ikke kun suknergiganten Danisco, der bliver ramt, når EU måske allerede i 2005 afskaffer sukkerstøtten. Lolland-Falster står til at miste minimum 1.000 arbejdspladser inden for sukkerindustrien, landbruget og afledte erhverv.

Der skal udskrives fyringssedler til en i forvejen hårdt ramt arbejdsløshedsø i Danmark:

- Vi har mistet alt andet. Først var det metal-arbejdspladserne, der forsvandt, da værftet lukkede, og senest MAN B&W Diesel, der lukkede i foråret. Og nu forsvinder SiD-arbejdspladserne. Det er en katastrofe, siger SF-borgmesteren i Nakskov, Flemming Bonne Hansen.

I SiD Vestlolland har man længe været forberedt på, at sukkerstøtten på et tidspunkt ville forsvinde:

- Vi har været forberedt på det her og har været i dialog med landbruget

og politikerne i et stykke tid. Men det, der er det foruroligende i kommissionens nye udspil, er hastigheden, hvor med støtten skal afvikles, siger formand for SiD Vestlolland, Jess Hansen, der tror, at afviklingen af støtten "kommer til at betyde meget for Lolland-Falster".

Hverken borgmestre eller fagforeningsformænd kan se nytten af at videreudanne de mange arbejdsløse, da der jo ingen job er at uddanne dem til. I stedet har de fundet en anden vej frem, som de håber giver resultater.

SiD Vestlolland er gået sammen med Sydhavsøernes Landboforening og har skrevet et brev til de 13 borgmestre på Lolland-Falster. Her appellerer de til at danne fælles front mellem arbejdsgivere, borgmestre og fagforeninger for at løse de store arbejdsløshedsproblemer.

-gri

AF forårsager kaos i a-kasserne

I ni ud af ti tilfælde, hvor en a-kasse stopper udbetalingen af dagpenge til arbejdsløse, er der ikke noget galt. Sidste år sendte Arbejdsformidlingen (AF) næsten 90.000 beskeder til a-kasserne, som medførte stop for dagpenge. Efter nøjere vurdering i a-kasserne kunne udbetalingerne sættes i gang igen i langt de fleste sager.

AF skal sende besked til a-kassen, hver gang de lediges job, samtale eller kursus ikke er blevet til noget. Efter en sådan besked stopper a-kassen automatisk for udbetalingen af dagpenge.

I over halvdelen af tilfældene ved AF godt, at hændelsen er irrelevant for dagpengene, fordi den ledige har fået job, er på sygedagpenge eller har en åbenlys god forklaring på ikke at møde op. De resterende sager skal a-kasserne undersøge, og det tager i gennemsnit halvanden time for hver sag ifølge SiD.

- Mange gange ved AF godt, at der intet er at komme efter, men de skal indberette. Og a-kasserne spiller en masse tid på at undersøge. Det er håbløst, siger A-kassernes Samvirkes

sekretariatschef Torben D. Jensen til Politiken.

Oveni kommer, at Arbejdsdirektoratet bruger tid på at kontrollere a-kassernes vurdering. Direktoratet finder fejl i omkring hver 20. sag.

Metoden kritiseres fra begge sider af regeringen:

Socialdemokraten Ole Vagn Christensen ser ingen grund til det store administrative apparat, når der er så få syndere. SF's Ole Sohn siger til Politiken, at det er grotesk, at a-kasserne bruger så meget tid på useriøse indberetninger frem for at hjælpe de arbejdsløse i job. Dansk Folkepartis Bent Bøgested konstaterer, at der spildes en masse tid, uden de ledige får noget ud af det.

Regeringspartierne fastholder kontrollen:

Venstres Jens Vibjerg mener, at det er rimeligt med en vis kontrol, når der bliver brugt 22 milliarder kroner på dagpenge, og den konservative Lars Barfoed gør opmærksom på, at kontrollen virker præventivt.

-gri

Service direktivet spøger stadig

Beskæftigelsesministeren afviser at garantere noget som helst om det servicedirektiv, der efter EU-kommissionens planer skal vedtages til næste år. Han vil kun love, at regeringen vil arbejde på, at direktivet ikke vil skabe hindringer for de danske kontrolforanstaltninger.

I forbindelse med udvidelsen af EU med 10 nye medlemslande pr. 1. maj. 2004 vedtog Folketinget en såkaldt øst-aftale, der indebærer, at en lønmodtager fra et østeuropæisk EU-land ikke kan påbegynde arbejde på en dansk virksomhed, før der foreligger en opholds- og arbejdstilladelse.

Såfremt servicedirektivet skulle blive vedtaget i dets nuværende form, så vil det undergrave "østafaltens" bestemmelser om kravet om opholds- og arbejdstilladelser.

Arbejdsmarkedsudvalget har bl.a. spurgt beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen (V), om han vil garantere, at en vedtagelse af direktivet om tjenesteydelser – populært kaldet

servicedirektivet – ikke vil true den danske politiske aftale om adgangen til det danske arbejdsmarked for borgere fra de otte øst- og centraleuropæiske lande.

- Det er min grundlæggende opfattelse, at man skal være meget forsigtig med at komme med garantier, og på nuværende tidspunkt, hvor den egentlige forhandlingsproces end ikke er påbegyndt, ville det efter min mening være forkert at give garantier for indholdet af det kommende direktiv, skriver Claus Hjort Frederiksen i sit svar til Arbejdsmarkedsudvalget.

Som direktivforslaget ligger nu, så skal kontrollen ske i servicefirmaets hjemland i stedet hos modtagerlandet. Ifølge beskæftigelsesministeren lægger regeringen afgørende vægt på, at der ikke vedtages et direktiv, der hindrer kontrolforanstaltninger, som er sat i værk for at forhindre fiktive virksomheder og illegal arbejdskraft i at operere i Danmark.

-gri

Flere praktikpladser

Det er vanskeligt at flytte byggeriet udenlands, så nu afspejles det forøget boligbyggeri sig også i flere praktikpladser.

Generelt er antallet af praktikpladser til studerende på erhvervsuddannelserne steget med syv pct. i forhold til sidste år, men det er specielt byggeriet, der hæver tallet. Nogle firmaer har ansatte 20 pct. flere lærlinge.

I årets første fire måneder fik 8.744 unge studerende en praktikplads mod 8.260 i samme periode året forinden.

Dansk Handel & Service vurderer, at lærlinge er god arbejdskraft, som ikke koster så meget.

Pisk frem for gulerod

Skive kommune får ros af Dansk Arbejdsgiverforening. Den har nemlig bragt 142 af sine 750 kontant-hjælpsmodtagere i fast arbejde eller uddannelse. Derudover er 131 i virksomhedspraktik med eller uden løntilskud.

Den socialdemokratiske borgmester Per Jeppesen betragter resultatet som en stor succes og lægger ikke skjul på metoden:

- Der skal mere pisk og mindre gulerod til, erklærer han.

Dansk Arbejdsgiverforening er helt enig og mener i øvrigt, at kommunerne gør for lidt for at opsøge virksomhederne.

Gode kollegaer belønnes

Det psykiatriske hospital Skt. Hans i Roskilde har som en af de første offentlige virksomheder i godt et år praktiseret at anvende systemet Ny Løn til ikke blot fagligt dygtige ansatte, men også gode kollegaer.

Begrebet "god kollega" dækker dels at skabe tryghed hos andre kollegaer og dels at være god til at arbejde efter de mål, som ledelsen sætter.

Ifølge ledelsen sker dette både for at anerkende de mere bløde kompetencer og for at få en mere retfærdig fordeling af den omstridte Ny Løn.

Apartheidmuren og zionismens danske håndlangere

Den Internationale Domstol i Haag og FN's generalforsamling forlanger apartheidmuren fjernet. Israel og USA tager ikke notits af det – og zionismens danske håndlangere slår til lyd for etnisk fordrielse af palæstinenserne.

Den Internationale Domstol i Haag afgjorde 9. juli, at den israelske mur på Vestbredden – den såkaldte apartheidmur – er illegal og bør fjernes: Opførelsen af den knap 700 kilometer lange pansrede barriere strider mod international lov, hedder det i dommen. Israel skal stoppe opførelsen af muren på Vestbredden og rive det allerede opførte på palæstinensisk territorium ned.

14 ud af 15 dommere (med den amerikanske dommer som undtagelsen) i Den Internationale Domstol forlanger, at hvad Israel med en brutal eufemisme kalder 'sikkerhedshæget' bliver fjernet. Israel bør betale erstatning til de palæstinensere, der har mistet deres hjem, forretninger eller gårde som følge af opførelsen af muren, hedder det.

Sker det ikke, bør FN indføre sanktioner, sagde dommerne. Det var et flertal af FN's medlemslande, som havde forelagt sagen for domstolen.

Ariel Sharon havde på forhånd arrogant kaldt Haag-dommen for et udslag af 'flertalsdiktatur'. George Bush meddelte, at Den Internationale Domstol ikke var det rette forum til at behandle konflikten, mens den demokratiske præsidentkandidat John Kerry direkte fordømte dommen.

Riv muren ned

Et overvældende flertal af FN's medlemslande vedtog efterfølgende (20. juli) en resolution, som kræver, at Israel følger Haag-dommen og river muren ned. 150 lande stemte for – deriblandt alle 25 EU-lande. 10 undlod at stemme, mens Israel, USA, Australien samt Marshall-øerne, Mikronesien og Palau stemte imod.

FN's generalforsamlingsbeslutninger er i modsætning til beslutninger i det amerikanske og stormagtsdominerede Sikkerhedsråd ikke bindende. Israel har

ikke i sinde at følge hverken Den Internationale Domstol eller FN's generalforsamling: Det er 'flertalsdiktatur'. Israel kan tillade sig at tilsidesætte både international lov og et FN-flertal, fordi det har USA's opbakning. Det vil udfaldet af det amerikanske præsidentvalg ikke ændre på.

Et amerikansk veto i Sikkerhedsrådet vil gardere Israel mod vedtagelsen af sanktioner. Verdensorganisationen fungerer kun effektivt, når det er supermagten USA's politik og interesser, der skal trumfes igennem. Domstolsafgørelsen og FN-resolutionen har alligevel sin betydning: Den fastslår, hvad der er international lov, selvom den ikke kan gennemtrumfes.

Det er op til verdens folk, til folkene i de enkelte lande, at sikre, at det ikke bliver ved den verbale fordømmelse alene.

Den folkelige boykot af Israel og dets produkter må udvides. Den danske regering må tage konsekvenserne af de internationale afgørelser, indbefattet sin egen stemme i FN, ved at rive alle politiske, økonomiske og andre aftaler med Israel i stykker, både de bilaterale aftaler og ved at arbejde for at fjerne dem, der er indgået i EU-regi.

Zionismens danske håndlangere

Det kolonialistiske Israels voksende internationale isolation har fået zionismens danske håndlangere til at gå til desperate angreb på den voksende folkelige modstand mod Israels politik. Denne lobby's virksomhed er kendetegnet ikke bare ved massiv støtte til Israel og refleksagtig fordømmelse af al kritik af Israel som 'antisemitisme'. Den er også en solid støtte til Bushs og USA's krige og til Fogh-regeringen. Den er rabiat antikommunistisk – og paraderer samtidig som forsvarer af

den danske modstandskamp under den nazistiske besættelse.

Det er bl.a. folkene bag foreningen og hjemmesiden *Nu er det nok!* – såsom Dan Harder, Bent Blüdnikow, Samuel Rachlin og Weekendavisens kommentator Ulrik Høy.

Ulrik Høy er mester for en kriminel artikel i Weekendavisen, som slår til lyd for etnisk udrensning af palæstinenserne – en artikel, der burde have vakt et ramaskrig, men knap nok er blevet bemærket. Den hedder 'Dogmeregler' (WA 9.-15. juli) – man læser bl.a. følgende:

"Det hører til vanetænkning og politiske dogmeregler, at palæstinenserne skal have deres egen stat... En eventuel palæstinensisk stat vil være en nation til fare for sine omgivelser ...

Realiteten er, at palæstinenserne har haft 50 år til at bygge en nation, men forskertseede muligheden ... Det er jøderne og Israel, der må undgælde for et krav, som palæstinenserne burde have rettet til sig selv og – ikke mindst – den arabiske verden.

Det er en skandale og værre: Det er kriminelt. Palæstinenserne har truet, afpresset og myrdet sig til denne dagsorden, og de gjorde det ved at terrorisere verden...

Skal de belønnes for det? Belønnes med en selvstændig stat? Ikke over en dørtærskel ...

Hvad skal palæstinenserne så have? Forflyttelse. De skal flyttes fra Gaza og den såkaldte Vestbred til dette og hint arabiske land, hvor deres brødre vil tage mod dem med åbne arme. Israelerne fortjener ikke at kriges med dem på ubestemt tid. Verdenssamfundet fortjener ikke, at FN og dens hjælpeorganisationer opretholder en klientstat med optimal grad af tillært hjælpeløshed. Den fri verden fortjener ikke at få et nyt islamo-fascistisk urocenter" ... osv.

Ulrik Høys artikel er både reaktionær ekstremisme, racistisk og kriminel. Den anbefaler folkefordrivelse, etnisk udrensning, krigsforbrydelser af værste skuffe. En sådan propaganda udbasuneres fra Weekendavisen, som ufortjent hører til blandt de 'respekterede' blade.

Fakta = 'antisemitisme'

Enhver kritik af Israel fordømmes af zionismens danske håndlangere som 'antisemitisme'. Nu er selv kendsgerninger blevet 'antisemitiske'. I en kronik i Fyens Stiftstidende kaldet 'Jødehadet i venstrefløjen' (23. juli) skriver Alex Ahrendtsen f.eks.:

"Antisemitismen er også på vej ind i det Radikale Venstre, hvilket ikke burde overraske, da partiets kredsorganisationer gennem længere tid har været mål for veltilrettelagte overtagelsesstrategier fra radikale muslimske organisationer. Men også radikale folketingskandidater uden for muslimske kredse har overtaget den antisemitiske jargon. I Odenses tredje kreds er Gitte Krasilnikoff opstillet, og på hendes hjemmeside kan man læse følgende udtalelse om jøderne: 'Dernæst er der masser af faktorer som ikke er belyst i debatten: (...) Israels økonomiske afhængighed af USA og den amerikanske præsidents afhængighed af de jødiske stemmer i USA.' Med andre ord skulle jøderne styre USA. Sådanne formuleringer kan man også finde hos den amerikanske racistiske og antisemitiske bevægelse White Patriot Party..."

Gitte Krasilnikoffs citerede udtalelse om Israels økonomiske afhængighed af USA og den amerikanske præsidents afhængighed af jødiske stemmer er velkendte og ubestridte fakta. For zionismens danske håndlangere er det antisemitisme. For Ahrendtsen er venstrefløjen alt fra De Radikale til kommunister – og de er alle 'jødehadere'. Boykot Israel fremhæves som specielt slem! Og det skal tilføjes, at ifølge de rabiate zionisters definition af antisemitisme er sandsynligvis flertallet af de jødiske israeleere og med sikkerhed flertallet af verdens jøder at regne som 'antisemitter'.

Folk som Høy, Arendtsen og Co. står for en systematisk forgiftning af den danske offentlighed. Ikke mindst bidrager de systematisk til at lægge muslimerne i almindelighed og arabiske muslimer i særdeleshed for had i en grad, der virker målrettet til ophidselse til fremtidige pogromer mod "perkerne". Deres adfærd kan fuldt ud berettige sammenligninger med 1930'ernes nazistisk ledede hetz mod jøderne i Europa.

Jobmesse II

Jeg følte mig som Tour de France-deltager på vej op ad Frederiksberg Allé. Som sædvanlig var jeg kommet for sent ud af døren, så nu betalte jeg straffen. Med få minutter igen inden mødetid til den for formidlingen så vigtige Jobmesse snød jeg med tungen ud af munden adskillige røde lyssignaler med retning mod selveste Falkoner Centret. Det var et fint sted for os arbejdsløse at komme til, når vi sådan var inviteret til messe, hvor standene med job og uddannelser ventede på os.

Vel ankommet nåede jeg også lige at snyde næsen, inden jeg på sekundet gik gennem dørene til centeret, lige tids nok til at overvære starten på orienteringen, inden selve startskuddet lød.

- I kan om et kort øjeblik orientere jeg blandt mange forskellige stande, der hver for sig tilbyder uddannelse eller rådgiver i forhold til jobmuligheder. Derudover har Arbejdsformidlingen i Storkøbenhavn adskillige boder, der hver for sig vil rådgive, hvis I skulle have nogle spørgsmål. I skal være opmærksomme på, at I i løbet af de næste to timer skal udfylde det udleverede skema, hvorpå I skal notere minimum to uddannelsesønsker samt et forslag til et kommunalt støttet arbejde.

Da dørene til det allerhelligste blev åbnet, bed jeg mærke i, trængtes mængden med stor iver om at komme de mange stande i møde. Trængselen, nysgerrigheden i blikkene og forventningens glæde i de anstrengte ansigtsmuskler afspejlede, at entusiasmen og forhåbningerne til en ny plads på arbejdsmarkedet var stor for alle fremmødte.

Oplevelsen stod i skærende kontrast til beskrivelsen af de arbejdsløse i de landsdækkende medier, som har sin afsmittende effekt. Familie, venner og bekendte sender til tider mistroiske blikke, når samtalen kommer ind på ens "erhvervsituation". Forleden konstaterede en af mine bekendte, hvad mange folk mener:

- Der er jo nok af arbejde at få.

Det er let at sige, når man har arbejde.

Den første stand, jeg stødte ind i, var AF's særlige afdeling kaldet *Karrierecenteret*. Jeg havde jo afgivet løfte til min sagsbehandler om at opsøge centeret i et forsøg på at få uddybet mine uddannelsesmuligheder. Hvem ved, om mine pædagogiske evner slog til, hvis jeg kunne få en merituddannelse som lærer?

Jeg valgte at benytte lejligheden til at få afklaret spørgsmålet og samtidig opfylde kravet fra min sagsbehandler:

- Det skal du spørge din sagsbehandler om, lød svaret.

- Jamen, han siger, jeg skal spørge jer, forsøgte jeg vel vidende, at jeg ikke fik mere ud af den pølsepind. Jeg måtte trøste mig med, at jeg til næste samtale havde opfyldt mine forpligtelser.

Jeg sagde pænt tak for vejledningen og gik videre. Der var allehånde stande med tilbud om uddannelse inden for IT, mediegrafisk og mange andre, der med mine kompetencer var uopnåelige.

Pludselig faldt jeg over nogle skilte, jeg kendte. Billeder af trucks på lagre og havneterminaler trak mig til standen, hvor jeg traf en gut på min egen alder, der gerne ville orientere mig om mulighederne. Han var i dag underviser på skolen, som ligger i den tidligere Københavns Frihavn, for lager- og terminalarbejdere, men havde det meste af sin tilværelse arbejdet som lager- eller havnearbejder. Vi var på bølgelængde. Efter en kontant samtale, hvor jeg fik præcise svar på mine spørgsmål, havde han skærpet min interesse for kurset. Han henviste mig derefter til en lidt stramtantet dame i standen, som noterede mig op.

Her gik det op for mig, at messen for de forskellige kurser lige så meget var et spørgsmål om at få påtegnet kursusdeltagere, der kunne sikre dem den videre eksistens og dermed egne stillinger.

Jeg håber blot at få havnearbejderen som lærer.

Reno

Falske alternativer

APK's formand Dorte Grenaa i samtale med nogle DKUere

Kun vejret var ikke den store succes, da APK's sommerlejr i Bogense løb af stabelen fra den 10.-16. juli. Men det er ikke det eneste problem, deltagerne havde til fælles med andre grøvejrstramte danskere.

Lejrens store temaer var lige præcis de store politiske spørgsmål, som arbejderklassen og det store flertal står over for: den danske deltagelse i imperialismens terrorkrig mod verdens fattige, som betales med sociale nedskæringer; unionen og unionsforfatningen, som formaliserer EU's bestræbelse på at blive en imperialistisk supermagt; og det store asociale felttog, som Fogh-regeringen fortsætter på alle felter.

Partiets og arbejderklassens svar er: Byg enhedsfronten mod krig, union og kapitalens angreb! Massekampen må organiseres og udvikles, og de forskellige kampfelters indbyrdes forbindelse må synliggøres, for tingene hænger sammen. Strukturreform, nedskæringer på uddannelses- og sundhedsområdet osv. er en del af prisen for den danske deltagelse i nutidens kolonikrige og i monopolernes europæiske superstatsprojekt.

Seminarerne på lejren lagde stor vægt på at afsløre de falske alternativer, der bliver præsenteret som modstykker til den imperialistiske aggressionspolitik, som USA og dens trofaste lakajer som en Blair eller en Anders Fogh følger.

Vil valget af John Kerry i stedet for Bush betyde en afgørende ændring af den amerikanske imperialismes krigskurs?

Kan en reform af FN skabe lov og retfærdighed på globalt plan og er det i den retning, arbejderklassen og de progressive kræfter skal se, som f.eks. SF anbefaler?

Vil superstaten EU, som er på vej med unionsforfatningen, være et 'moralisk' alternativ til den brutale amerikanske imperialisme?

Udgør dagens Kina (eller for den sags skyld Nordkorea eller Cuba) et virkeligt revolutionært alternativ til de kapitalistiske udbyttersamfund?

Vil en socialdemokratisk ledet Lykketoft-regering føre en grundlæggende anderledes politik end Fogh og Co.?

Det var bl.a. disse spørgsmål, lejren søgte at besvare gennem grundige oplæg og diskussionerne – og konklusionen var, at der ikke er noget alternativ til organiseringen og udviklingen af arbejderklassens og folkenes egen revolutionære kamp, fra modstandskampen mod besættelserne af Irak og Palæstina til stadig mere militante masseaktioner i de imperialistiske lande.

1.000 dages dansk deltagelse i den amerikanske imperialismes 'krig mod terror' – markeret med

DKU-fodbold

1.000 dages FredsVagt foran Christiansborg – blev også markeret af lejren, da omkring 25 deltagere tog til Odense den 14. juli og på gågaden arrangerede en demonstration af trommer for fred, der også bevægede sig i optog gennem det centrale Odense.

Lejren indledtes lørdag den 10. juli med en palæstinensisk teatertrup fra Gjellerup-parken i Århus og en diskussion af integration og fælles kamp mellem danskere og indvandrere. Og så fortsatte den slag i slag med oplæg og seminarer.

APK's formand Dorte Grenaa trak linjerne skarpt op: revolution ELLER imperialisme. De falske alternativer, som udbredes af den borgerlige propaganda og af reformister og revisionister, er

afledningsmanøvrer, der arbejderklassens og folkenes modstandskamp. Den herboende iraker har været meget aktiv i den krigseventyret i Irak, rappede modstandskamp.

Og arbejderdigteren B holdt en aften et oplæg om arbejderlitteratur i går og Og de nævnte var blandt ugens oplæg.

Byg enhedsfronten mod lens angreb – og styrk og des kommunistiske parti ledende og organiserende modstanden mod imperi offensiv. Det var nogle h tagerne var enige om at v

Parallelt med APK's selvstændige lejr med selskelsen af ungdommens k

Med et stort opbud af talent, som blev demonstreringsaften) er DKU ved en kraftig revolutionær indflydelse på ungdomsvækst.

Maden er

nerlejr 2004: - eller kampens vej!

Omar Dhahir:
Den irakiske modstandskamp vil fortsætte, og må støttes!

skal inddæmme arbejder-
stand.

Omar Dhahir, som har
den danske modstand mod
førte om den irakiske

C. Andersen fra Randers
en socialistisk realisme og
i dag.
tre af højdepunkterne

od krig, union og kapita-
g opbyg det 21. århundre-
ti som den nødvendige
kraft i opbygningen af
alismens og reaktionens
vedkonklusioner, lejrde-
irkeligøre.

lejr gennemførte DKU sin
in egen dagsorden: styr-
amp i Fogh-Danmark.

talent (også kunstnerisk
treret på en fælles afslut-
t udvikle sig som en slag-
gdomsorganisation, hvis
mens kamp er i stadig

på bordet!

Danmark 1000 dage i krig

Aktion i Odense 14. juli 2004

Den 14. juli 2004 genlyder slotspladsen foran folketinget af TROMMER FOR FRED. Danmark har været 1.000 dage i krig. For 1.000 dage siden besluttede Nyrup-regeringen at sende danske soldater til Afghanistan for at deltage i USA's såkaldte krig mod terror.

FredsVagten ved Christiansborg har stået der lige siden – i 1.000 dages protest mod dansk krigsdeltagelse.

'Krigen mod terror' er en endeløs krig. Det er for længst afsløret, at den er et påskud for at sikre amerikansk verdensherredømme og kontrol med strategiske områder og ressourcer – ikke mindst olie.

Krigen mod Afghanistan blev fulgt op af krig mod Irak. Fogh-regeringen sendte igen danske soldater af sted – i en krig, som strider mod international lov, og under løgnagtige påskud om irakiske masseødelæggelsesvåben, der angiveligt skulle true den internationale fred og sikkerhed.

FredsVagten ved Christiansborg protesterede igen. Op til Irak-krigen gik hundredtusinder af danskere på gaden i protest – og millioner og atter millioner verden over. Den ulovlige krig har forvandlet sig til en permanent besættelse – og irakerne er gået til modstand for at tvinge besæt-

telsesmagten ud og sikre reel selvstændighed.

Under begge disse fortsatte krige er også den israelske besættelse af de palæstinensiske områder fortsat – og den palæstinensiske befrielseskamp er forstærket. En illegitim mur er blevet opført på palæstinensisk territorium. Israel, støttet af USA, nægter at fjerne den – og har i praksis også Blairs og Foghs og hele den amerikanske krigskoalitions støtte.

1.000 dage efter den danske indtræden i den globale terrorkrig er denne afsløret som simpelthen imperialistisk aggression mod verdens folk.

Fredsbevægelsen og folkene kræver stop for krig og besættelse. Stop for den globale amerikanske krig.

I Danmark siger vi:

1.000 dage er nok – de danske tropper hjem fra Afghanistan og Irak NU!

Stop de ulovlige krige og besættelser!

Støt folkenes modstandskamp!

APK

Arbejderpartiet Kommunisterne

14. juli 2004

LO-prisvinder Sven Wernström: “Socialdemokratiet er fortabt”

Sven Wernström

Den svenske LO- formand Wanja Lundby-Wedin tildelte i dagene op til midsummer (Skt. Hans) årets Kulturpris til forfatteren Sven Wernström.

Siden 1962 har LO i Sverige uddelt Kulturprisen til de forfattere, musikere skuespillere og andre kulturfolk, som i deres gerninger understøtter fagbevægelsens grundlæggende værdier.

I år var der dog noget nyt, idet Kulturprisen tildeltes efter nominering blandt LO-medlemmerne fra hele landet. Foruden Wernström blev blandt andre Musikgruppen Latin Kings og fotografen Maria Söderberg tildelt Kulturprisen 2004.

Efter modtagelsen af Kulturprisen udtalte Wernström til avisen Proletären:

-Jeg er aldrig blevet regnet som proletar-forfatter i denne sammenhæng. Men nu har den socialistiske børne- og ungdomskultur uventet fået status som arbejderlitteratur, og det føles fint.

- Det er naturligvis sjovt. Men jeg er ved enden af min bane, og jeg glæder mig lige så meget over, at også Lena Kallenberg fik LO's kulturpris. Hun har fremtiden foran sig som arbejderforfatter, hvilket hun ikke mindst viser med bogen "Apelsinflickan".

- For mit eget vedkommende er jeg holdt op med at skrive bøger, og nu for tiden bliver det bare en del gæstekronikker og anmeldelser ...

Sven Wernström fortalte videre, at

han fylder 80 næste år. Om hvorfor der ikke bliver flere bøger, forklarer han med en stor skuffelse over det parti, han har tilhørt :

- Socialdemokratiet er fortabt. Det er landsforræderi af partiet at presse os ind i EU og nedrive vort enestående svenske velfærdssystem. Muligvis kan man håbe, at LO politiseres og presser på i stedet for bare at hænge efter partiet. Men det har vi desværre ikke set så meget af endnu.

- Når det handler om verden i øvrigt, er vi nok enige om, at USA's politik er en katastrofe. Her kan vi ikke håbe på nogen forbedring, uden bare konstatere, at det kapitalistiske system driver sig selv i graven.

Kulturprisen 2004 er en god anledning at stifte bekendtskab med forfatteret skabet. For såvel børn som unge og

Wernström til Persson:

"Det er landsforræderi af partiet at presse os ind i EU og nedrive vort enestående svenske velfærdssystem."

voksne med barnligheden i behold findes muligheden at gå på opdagelse i en anden verden, især når regn, skyer og kolde vinde lægger en dæmper på de udendørs sommerferie-aktiviteter.

Sven Wernström er en af Sveriges flittigste børne- og ungdomsforfattere – og er rigt oversat til dansk, hvis ikke man fortrækker originalsproget.

Interpress

Tema Kapitalisme: Kina og Rusland

Rusland og Kina: De to lande var engang arbejdernes og menneskehedens håb, da den førstnævnte tændte det og socialismen blev en realitet for første gang i historien efter Oktoberrevolutionen – og da den anden førte faklen videre, og et socialistisk verdenssystem omfattende mere end halvdelen af menneskeheden kunne øjnes.

I dag er de begge kapitalistiske til marven. Rusland er i gangsterkapitalismens kløer, efter en vestlig dikteret 'reformproces', som afløste den langvarige revisionistiske kontrarevolution, der fandt sted efter Stalins død med Hrustjov og Bresjnev og under Gorbatsjov bragtes til sin afslutning.

De kapitalistiske reformer i Kina har udviklet sig i hastigt tempo over mere end 20 år. Ruslands kapitalistiske gangstere har tilegnet sig, plyndret og eksporteret dets værdier – og efterladt en ruin omkring en forarmet og udpint arbejderklasse. De kinesiske revisionister har endnu ikke kastet masken – den brutale kapitalistiske udbytning skjuler sig under 'socialistiske' skilte. Men de har gennemført et globalt brandudsalg af landets vigtigste ressource: den menneskelige arbejdskraft. De kinesiske arbejdere er kulier for nye herrer – det kinesiske bourgeoisie og den internationale kapital.

De socialistiske revolutioner blev begge steder bremset, deres videre fremgang og nye sejre blev stoppet, kursen blev lagt om i retning af kapitalisme: Den revisionistiske kontrarevolution viste sig at være den internationale reaktions vigtigste våben til omstødelse af folkerevolutionerne og socialismen.

Stillet over for den globale amerikanske aggression har de herskende klasser i både Rusland og Kina nærmet sig hinanden: De har netop meddelt, at de næste år vil afholde fælles militærmanøvrer inden for rammerne af SCO (Shanghai Cooperation Organization).

De taler begge om 'et strategisk partnerskab' – til gavn for sikkerheden, verdensfreden og den regionale stabilitet.

Kommunisterne og arbejderne verden over må gøre sig klart, hvilken karakter dette 'strategiske partnerskab' har. Det er ikke en antiimperialistisk alliance, men en forbrødring mellem to undertrykkende politistater med deres egne imperialistiske ambitioner. Der er intet progressivt ved dette geopolitiske forbund, der er intet at have forhåbninger i – så lidt, som opbygningen af den Europæiske Union som kapitalistisk superstat og imperialistisk supermagt byder på et ægte alternativ til den amerikanske imperialism.

Forhåbningerne må alene rettes til de russiske (sovjetiske) og kinesiske folk, til deres revolutionære ånd og genoplivningen af deres store revolutionære traditioner.

Alligevel ser vi, at mange erklærede kommunistiske partier forsvare Kina som et socialistisk land. Det er mange af de samme partier og kræfter, som støttede den revisionistiske kontrarevolution i Sovjetunionen fra Hrustjov og til den bitre ende med Gorbatsjov, eller næsten til enden.

Fidel Castros Cuba og Kim Jong-Ils Nordkorea deltager også i dette revisionistiske bedrag af folkene – med så meget større negative konsekvenser, fordi disse to lande nyder godt af en global sympati hos de arbejdende, fordi de er mål for den amerikanske imperialismes aggression og hævntrøst.

Det ændrer ikke hverken kendsgerningerne eller kommunisternes forpligtelser: at afsløre og bekæmpe det revisionistiske bedrag – eller blive en del af det.

Kommunistisk Politik

Kapitalisme med 'kinesiske karakteristika'

Af Proletarskaya Gazeta

De russiske kapitalistiske reformers fallit har fået det russiske bourgeoisie til at kigge mod øst: i retning af Kina, som overalt prises som et nyt økonomisk mirakel. Den russiske marxistisk-leninistiske avis Proletarskaya Gazeta fortæller den virkelige historie.

Fabriksarbejdere, Rusland.

Den liberale model for de russiske reformer er ved at bryde sammen. Derfor er mange borgerlige russiske økonomer begyndt at rette en skarp kritik mod 1990'ernes reformer og 'reformatorer'. Det ekstremt lave niveau af kapitalinvesteringer i landet selv har haft katastrofale følger for den russiske økonomi som helhed.

Frem til år 2000 strømmede op mod 60 % af den russiske kapital til udlandet gennem forskellige kanaler. Landets økonomi er i høj grad afhængig af eksport af olie og gas. En yderligere negativ faktor er den storstilede import af fødevarer og forbrugsartikler, som Rusland kunne producere selv.

Hen imod 70 % af den faktiske økonomiske omsætning beskattes ikke. Dette har enorme skadevirkninger for statsbudgettet. Derfor er visse borgerlige kredse begyndt hårdnakket at insistere på en langt mere omfattende statsintervention i landets økonomi og tilmed at drage nødvendigheden af de hurtige privatiseringsreformer i tvivl.

Samtidig forstår det russiske bourgeoisie meget klart, at genoplivningen af industriproduktionen vil være ledsaget af en intensivering af udbygningen af arbejderne. Dette er et naturligt fænomen under kapitalismen, så at sige dens basis. Med gennemførelsen af den ny arbejdsmarkedslov har det herskende russiske bourgeoisie skabt det nødvendige juridiske grundlag herfor.

Men med forstærkelsen af udbygningen vil arbejderne blive tvunget til

at kæmpe for deres rettigheder og vitale interesser i konfrontation med udbytternes modstand. Udfoldelsen af denne kamp i praksis, som er uundgåelig, vil gøre det uomgængeligt for proletariatet at organisere sig maksimalt for at imødegå deres undertrykkere, altså at lede alle de undertrykte masser, som er i færd med at overgå til klassekamp mod udbygningen i almindelighed.

Dette er hovedkonklusionen i den marxistiske videnskab om klasser og klassekamp. Den bekræftes på overbevisende måde igen og igen af proletariatets historiske kamppraksis. Uundgåeligheden af en sådan udvikling i forholdet mellem undertrykkerne og de undertrykte skaber panik og frygt i det russiske bourgeois rækker.

Det er i dette lys, man skal se den mere og mere indædte anbefaling af at anvende 'den kinesiske reformmodel' i Rusland, som udgår fra de øverste myndighedskredse.

Hvad er det, der konkret tiltrækker det russiske bourgeoisie ved 'erfaringen med de kinesiske reformer'?

De kinesiske revisionister propaganderer for nærværende Deng Xiaoping, den kinesiske Gorbatsjov, som deres ideologiske idol. De kinesiske revisionister indhyller sig i marxistisk fraseologi om opbygningen af 'socialisme med kinesiske karakteristika', udstyret med overfladiske kommunistiske attributter, mens de opbygger råkapitalisme baseret på en brutal udbygning af det

kinesiske proletariat. Denne revisionistiske løgn desorienterer de undertrykte masser politisk og holder det kinesiske proletariats modningsproces som klasse i skak.

Samtidig undertrykker den herskende revisionistklike brutalt ethvert forsøg fra de undertrykte massers side på organisatorisk at forsvare sine rettigheder og vitale interesser. I Kina er dannelsen af alle arbejderorganismer, som er i stand til at udvise organiseret modstand mod borgerlig undertrykkelse, forbudt.

Det er konkret de specifikke træk ved den 'kinesiske erfaring', der først og fremmest interesserer det russiske bourgeoisi, som har spillet fuldstændig bankerot og i denne situation ikke ser nogen vej ud af den blindgyde, det har anbragt sig selv i.

I en række tilfælde har de russiske myndigheder velvilligt bevaret eller genetableret symboler fra Sovjettiden, angiveligt for at udføre folkeviljen. Således prøver visse kredse i det russiske bourgeoisi at skabe betingelser for en let overgang til et 'socialt retfærdigt samfund' af den 'kinesiske socialismes' type – men nu med 'russiske karakteristika'.

Proportionalt med intensiveringen af de sociale og klassemæssige spændinger i samfundet vil det russiske bourgeoisi i stadig højere grad benytte sig af elementer af 'socialisering', berøvet ægte socialistisk indhold.

Det kan ikke indføre et åbent fascistisk diktatur, fordi det frygter en social eksplosion nedefra. Det søger imidlertid at påtvinge samfundet en politistat under påskud af at bekæmpe 'international terrorisme'. Psykologisk har et meget betydeligt antal russiske borgere stadig sympati for deres socialistiske fortid, og deres had til fascismen er massiv og rodfæstet.

Mange russere tror oprigtigt, at Kina opbygger socialisme, og at det revisionistiske KKP er et kommunistisk parti. Mange har ingen forestilling om det kinesiske samfunds klassemæssige realiteter.

Lad os give den russiske læser nogle lidet kendte fakta om udbytningen af det mangemillion-tallige kinesiske proletariat.

De kinesiske arbejderes sociale stilling

De kinesiske myndigheder foretog et antal forberedende reformer af arbejdsmarkedslovgivningen og gennemførte i 1999 en ny arbejdsmarkedslov. Den nye kinesiske lovgivning likviderede de facto alle arbejderens sociale sikkerhedsnet, som de havde vundet gennem deres klassekampe. Selvom artikel 73 i dette lovkompleks fastslår arbejderens ret til sociale ydelser, så er retten til gratis kvalitetslægebehandling, til arbejdsløsheds- og invaliditetsydelser og til en garanteret pension i praksis en fiktion.

Ifølge artikel 70 og 72 i den nye arbejdsmarkedslov realiseres sådanne sociale velfærdsydelser gennem forsikringer, det vil sige, at de betales af bidrag fra arbejdsgiverne og fra hver arbejder personligt til dette formål. Arbejderens bidrag er afhængige af, om han eller hun er i arbejde, af lønnen, af arbejderens fysiske sundhedstilstand – dvs. de er objektivt set usikre, ikke garanterede.

Ejernes bidrag til den sociale velfærdsfond bliver under forskellige påskud tit ikke indbetalt, især i private virksomheder. Som følge af det voksende antal tilfælde af manglende indbetalinger fra virksomhedsejerne til den sociale velfærdsfond, forekommer der talrige konflikter mellem arbejderkollektivet og ejerne.

I statssektoren er spændingerne om de sociale ydelser mindre end i den private sektor. Men statssektoren i Kina bliver for øjeblikket ødelagt i hastigt tempo.

De kinesiske revisionisters påstand om, at den fortsatte opretholdelse af de økonomiske vækstrater opnås på grund af den statssektorens dominerende stilling, er pure opspind. Tempoet i privatiseringen af statssektoren øges hastigt. Denne proces finder ikke blot sted med uprofitable, men også med fuldstændig profitable, blomstrende virksomheder. De privatiseres primært ved udstedelsen af aktier og disses frie omsætning på aktiemarkedet. De mest profitable aktier ender naturligvis i hænderne på kapitalisterne og deres direktører, som bliver rige på røveriet fra den private sektor.

Hovedtilgangen af kapitalinvesteringer i landet udspringer fra de private kapitalistiske virksomheder. De udgjorde i slutningen af 1990'erne halvdelen

Knap 30 år efter Maos død er Kina blevet kapitalistisk til marven.

af landets bruttonationalprodukt. Det er i særdeleshed i den private kapitalistiske sektor (der primært er i hænderne på det lokale kinesiske bourgeoisi), at arbejderens sociale stilling er dramatisk forringet.

Arbejdsvilkårene

De kinesiske arbejderes arbejdsvilkår kan måske bedst sammenlignes med betingelserne for de europæiske arbejdere i det 19. århundredes industrielle revolutioner. Lovgivningens formelle vilkår på arbejdsmarkedet ignoreres fuldstændig af kapitalisterne i den private sektor. Denne vilkårlighed udvikler sig endvidere med de lokale myndigheders, det såkaldte kommunistiske partis og de officielle fagforeningers bevidste medvirken, idet den kinesiske kapital er tæt forbundet med de revisionistiske parti- og statsstrukturer. Med andre ord: Revisionisterne tjener de kinesiske kapitalisters politiske interesser og står selv i gæld til denne kapital.

Ifølge arbejdsmarkedslovgivningens artikel 36 må arbejdsdagens længde ikke overskride 8 timer og arbejdsugen ikke 44 timer. Imidlertid har arbejdsgiveren ifølge samme lovs artikel 41 ret til at tvinge arbejderens til at arbejde yderligere 36 timer om måneden. Ifølge

artikel 44 skal arbejderen have 150 % af grundlønnen for normalarbejdsdagen for overarbejde efter en 8 timers arbejdsdag, 200 % i weekenden og 300 % på ferie- og fridage. Men i praksis overholder kapitalisterne ikke denne lov, især inden for den private sektor. Den faktiske arbejdsdag udstrækkes til 12 timer uden ekstra betaling – det vil sige, at retten til en 8-timers-arbejdsdag reelt er blevet elimineret i Kina.

Kinesiske arbejderes mindsteløn fastlægges af de lokale myndigheder. I de industrialiserede regioner er den mindste timeløn fastlagt til 0,35 US \$ (*en tredjedel af en dollar: godt 2 kr., o.a.*) – denne betaling er i realiteten *maksimum* for hovedparten af arbejderne. Arbejdere, der kommer udenbys fra, tjener betydeligt mindre, når alle de tvungne fradrag er foretaget. Konkret udgør fradraget for indkvartering for en mand op imod en tredjedel af denne løn (normalt bor der 10-15 mennesker på et værelse).

Lad os undersøge udbytningsgraden af de kinesiske arbejde ud fra et specifikt eksempel – produktionen af sportssko. Prisen på et par kondisko i Vesten er mellem 50 og 100 US \$. Lønnen udgør mindre end en dollar for hvert par sko – en ren bagatel. De enorme profitter, som opnås ved super-udbytningen af de kinesiske arbejdere, bliver tilranet af både hjemlige og udenlandske kapitalister.

De kinesiske revisionister tillader gerne amerikanske selskaber at vokse sig rige på den brutale udbytning af det kinesiske proletariat, fordi de selv også beriger sig på spekulationen i den nationale levende vare, arbejdskraften. Den billige kinesiske arbejdskraft tiltrækker mange amerikanske firmaer som Nike, New Balance og Adidas. På den baggrund lukker de amerikanske kapitalister nogle fabrikker i USA og overfører produktionen til Kina. På statsligt plan eksisterer et tilsvarende partnerskab på ulige betingelser.

Ulige rettigheder i samarbejde med udenlandsk kapital udgør en farlig trussel mod den kinesiske økonomi som helhed. De kinesiske revisionister, den internationale kapitals lokale handelspartner, bekymrer sig også alene om deres egen øjeblikkelige profit; hverken landets skæbne eller de kinesiske arbejdende bekymrer dem overhovedet.

I tekstilindustrien og i produktionen af sportsudstyr anvendes især kvindelig

Arbejdsulykkerne florerer. Kinesiske arbejdere undslipper fra en brand på en fabrik i Wenzhou, Zhejiang provinsen.

arbejdskraft. Kvindelige arbejdere betales væsentligt mindre end mænd, selvom lovgivningen ikke tillader en sådan diskrimination.

De kvindelige arbejdere er udsat for en særlig brutal udbytning. Gravide fyres uden varsel, og også uden nogen form for kompensation. Som konsekvens heraf kan hen imod 60 % af de kvindelige arbejdere over 25 år ikke blive gift. Kinesiske kvinder ældes hurtigt på grund af den ekstreme arbejdsintensitet. Mangelen på fremtidsmuligheder driver mange til selvmord.

I 25-års-alderen afskediges kvindelige arbejdere hyppigt og erstattes med yngre kvinder fra landdistrikterne, som tvinges til at forlade de raserede landsbyer i jagten på arbejde. Selv på trods af de ekstremt barske arbejdsvilkår har kapitalisterne ingen mangel på arbejdskraft på grund af den store tilstrømning af unge fra landområderne til byen.

Lovgivningen anerkender faktisk arbejdernes ret til en årlig betalt ferie, men arbejdslovgivningens artikel 45 specificerer ikke nogen procedure for, hvordan det skal foregå. Derfor eksisterer sådanne ferier i praksis ikke. I de store industricentre kommer de fleste arbejdere udenbys fra. Mangelen på ferier forhindrer dem i at se deres familier i fem år eller mere. Hvis de af en eller anden grund eller for en periode tager hjem, bliver de tvangsfyret uden kompensation.

Dødeligheden blandt industriarbejderne ligger væsentligt højere end den gennemsnitlige dødelighed i landet på grund af fraværet af de mest elementære sikkerhedsforanstaltninger. Der er en særlig stor dødelighed i mineindustrien. Lovgivningen fastlægger ikke noget

erstatningsbeløb eller en erstatningsprocedure i tilfælde af død eller invalidisering. Dette spørgsmål afgøres til arbejdsgiverens fordel. Kompensationen til familier til arbejdere, der bliver dræbt på jobbet, beløber sig højest til nogle hundrede dollars. Alligevel bliver unge fra landet ved med at stige ned i minerne, fordi de fleste af dem simpelthen ikke har nogen anden mulighed for at få arbejde eller ernære sig.

Fagbevægelsen i Kina

Loven 'Om fagforeninger' regulerer den faglige aktivitet i Kina. Den eneste faglige organisation i landet er det kinesiske 'LO' – Den Kinesiske Føderation af Fagforeninger (ACFTU). Dannelsen af andre fagforeninger og deres aktiviteter, af arbejderkomiteer, strejkekomiteer og andre arbejderorganisationer er forbudt ved lov. Forbuddet mod dannelsen af uafhængige fagforeninger er blevet gentaget ved et tillæg til fagforeningsloven i 2001.

Den officielle faglige landssammenlutning ACFTU opfylder samme opgave i fagbevægelsen i Kina, som den borgerlige 'fagforenings'-sammenslutning FITUR (Føderationen af Uafhængige Fagforeninger i Rusland) har i Rusland. I selve sin karakter er ACFTU ikke en fagforening – og kan ikke være det ifølge internationale normer – fordi den omfatter både udbyttede og udbyttede.

Formanden for fagforeningen vælges sædvanligvis ikke af medlemmerne, men udnævnes oppefra af det revisionistiske parti/stats-apparat (som det rent faktisk også var tilfældet i Sovjetunionen i Hrustjov-Brejsnev-perioden) – dvs. at der er en håndfast styring af de

arbejdende masser fra den revisionistiske parti- og statselites side.

ACFTU står reelt fuldstændig på udbytternes side. I særdeleshed modsætter den sig strejker som en måde at afgøre konflikter mellem arbejderne og deres udbyttende på. ACFTU er en støtte til den private sektor med dens alvorlige konsekvenser for arbejderne; den støtter alle skridt til privatisering af statsvirksomheder.

Når arbejderne griber til aktioner, drevet til desperation af deres undertrykkers røveri, deltager ACFTU aktivt i afsløringen, isoleringen og forfølgelsen af arbejderaktivister. I regelen flammer en sådan uro op spontant.

Den revisionistiske fagforening er enten fuldstændig apatisk over for arbejderne skæbne i en konfrontation med kapitalisternes barbariske vilkårlighed, eller den optræder som vagthund for kapitalinteressene og angriber og forhindrer ethvert forsøg fra de kinesiske arbejderes side på at organisere sig og beskytte deres interesser.

Revisionisterne handler som hyklere og forsøger at overbevise offentligheden om, at der ikke eksisterer uforsonlige klasse modsætninger i Kina. Følgelig – hævder de – er der ingen grund til klassekamp. ACFTU er et af hovedelementerne i det kinesiske kapitalistiske systems overbygning, indhyldet i frasmageriet om 'socialisme med kinesiske særtræk'.

Arbejderprotest og forfølgelse af arbejderaktivister

I de sidste 10 år er mere end 20.000 mennesker blevet dømt til døden i Kina. Et betydeligt antal af disse er arbejdere, især industriarbejdere. Det drejer sig her ikke om undertrykkelse af pro-vestlige dissidenter, som går ind for Kinas totale underkastelse under de amerikanske imperialisters interesser. Denne undertrykkelse, der er uden fortilfælde, retter sig mod arbejderaktivister, som er fuldstændig fremmede over for de amerikanske selskabers interesser. Yderligere søger de kinesiske revisionister gennem en sådan terror at tilfredsstille de amerikanske imperialisters og WTO's krav om at sikre social stabilitet i landet, uden arbejderprotester, så kapitalisterne

ikke bare kan opnå en billig, men også en lydige arbejdskraft i Kina.

De kinesiske arbejderes spontane protester følger imidlertid i en uendelighed, den ene efter den anden, over hele landet. De grundlæggende årsager til arbejderne utilfredshed er ulovlige afskedigelser, tilbageholdelse af løn, vilkårlighed ved ansættelser, udbytternes overtrædelser af den eksisterende arbejderbeskyttelseslovgivning og så videre. Helt grundlæggende set befinder arbejderne aktivitet sig på et lavt organisatorisk niveau, selvom der også ses undtagelser fra denne regel.

Sidste år (2002, o.a.) var der en del offentlighed om arbejderprotester i industriområderne i den nordøstlige del af Kina. Der var protester i adskillige uger i byen Liaoyang i Liaoning-provinsen. Mange tusinde demonstranter protesterede mod massefyringer af arbejdere i statsvirksomheder, mod ledelsens korruption og mangelen på sociale ydelser til arbejderne. Denne protest blev endnu mere omfattende, da myndighederne arresterede adskillige arbejderledere på et vigtigt metallurgisk kombinat i byen. Yao Fuxin, Xiao Yunliang, Pang Qingxiang, Wang Zhaooming, Guo Suxiang blev arresterede.

En tilsvarende situation opstod i provinsen Heilongjiang, hvor et af de største centre for olieraffineringsindustrien er beliggende. 1. marts afholdt 50.000 arbejdere en demonstration mod forringelsen af den sociale sikkerhed og nedskæring af kompensationen ved fyringer. Tilsvarende protester fandt sted i andre provinser i Kina: Shandong, Hebei, Tsinhay og i den autonome Xingjiang Uygur-region.

Et stort antal arbejderaktivister kastes i dag i fængsel. De kinesiske myndigheder skjuler fuldstændigt alle data om undertrykkelsen af arbejdere.

Lad os give nogle konkrete eksempler på repression mod arbejdere for deres deltagelse i kampen til forsvar af deres sociale rettigheder:

Liao Shihua – en arbejder på en fabrik for elektrisk udstyr i byen Changsha. Han blev arresteret i juli 2002 og idømt en langvarig fængselsstraf på falske anklager. De borgerlige myndigheder beskyldte ham for at forsøge at danne

Den kinesiske arbejder er træt af fattigdom

en ulovlig organisation for at omstyrte statsmagten og forstyrre den sociale orden. Rent faktisk anførte han en flok arbejdere, som var bragt til desperation af arbejdsgivernes udplyndring, og som stoppede trafikken i byens gader.

Liu Jingsheng – en arbejder fra det kemiske kombinat i byen Tongyi. Han blev idømt 15 års fængsel på falske anklager, men blev i realiteten straffet for at være aktiv i forsvaret af arbejderne rettigheder.

Peng Shi – en elektriker. Han fik livsvarigt fængsel. I realiteten blev han straffet for at lede arbejderne protestaktionerne fra arbejderne på den elektro-tekniske fabrik mod det lokale bourgeois vilkårlighed i byen Xiangtan i Hunan-provinsen.

Guo Xinmin – han blev idømt to års fængsel for at lede de offentlige transportarbejderes kamp i byen Tianshui. Arbejderne hovedkrav var at få udbetalt deres løn.

Guo Qiqing – en arbejder i det kemiske kombinat i Hubei-provinsen. Han blev idømt et års fængsel for at deltage i en demonstration mod tyveriet af arbejderne lønninger begået af det lokale bourgeois.

De anførte fakta viser således overbevisende, at påstanden om, at der bygges en 'socialisme med kinesiske karakteristika', er en grov løgn eller i bedste fald en total fejltagelse baseret på fuldkommen politisk uvidenhed.

Uden enhver tvivl er Kina et kapita-

listisk land med et barsk politiregiment. Magten i landet er i hænderne på en revisionistisk klike, som søger at skjule sin borgerlige karakter ved at lyve om opbygningen af 'socialisme med kinesiske særtræk' med 'kommunistisk' tilbehør.

Dette revisionistiske bedrag fra de kinesiske 'kommunisters' side har midlertidigt desorienteret det kinesiske proletariat og holder klassekampen i skak. Dette er den særlige fare ved revisionismen! En tilsvarende situation er velkendt for det russiske proletariat fra den historiske praksis med sovjetiske socialimperialisme i Hrustjov-Brejsnev-perioden.

Klassekampens objektive historiske proces, frem til den revolutionære sejr og oprettelsen af proletariets diktatur, kan hverken stoppes af fascistisk undertrykkelse eller revisionistisk bedrag. Den beslutsomme afsløring af revisionismens borgerlige væsen, i alle dens udtryksformer, og klarlæggelsen af den overordentlig store fare, den udgør for proletariets klassekamp, er en yderst vigtig opgave for kommunisterne og de klassebevidste arbejdere i alle lande.

Socialismens ideer bør være de klassebevidste organiserede arbejderes og deres anerkendte politiske fortrops ideologiske monopol. Det er farligt at overdrage denne ret til andre af samfundets klasser eller sociale lag. I særdeleshed må repræsentanterne for den borgerlige intelligens, som har stillet sig på proletariets klassepositioner, stille sig selv over for spørgsmålet om at sprede den socialistiske bevidsthed blandt de proletariske masser og bevise rigtigheden af deres viden gennem direkte deltagelse i den praktiske kamp sammen med proletariet, og ikke placere sig uden for og over denne klasse ved udnyttelse af deres viden.

Proletarskaya Gazeta No. 19, 2003, Leningrad.

Oversat fra den engelske udgave i Revolutionary Democracy, Vol X, april 2004.

Raseringen af Rusland

Af James Petras

James Petras, pensioneret sociologiprofessor, er en af den amerikanske venstrefløj's 'grand old men'. Her giver han en kort beskrivelse af konsekvenserne af de vestligt støttede råkapitalistiske reformer i Rusland i Gorbatsjov-Jeltsin-Putin-perioden, som nu er i dyb krise.

I midten af 90'erne levede mere end 50 % af befolkningen (og endnu flere uden for Moskva og Skt. Petersborg, det tidligere Leningrad) i fattigdom, hjemløsheden steg drastisk, og den generelle og omfattende sundhedstjeneste og uddannelsessystemet kollapsede. Aldrig har et land i fredstid i moderne historie oplevet et så hurtigt og dybt fald som i tilfældet det kapitalistiske Rusland.

Økonomien blev 'privatiseret' – det vil sige, at den blev overtaget af russiske gangstere, anført af de otte milliardær-oligarker, som sendte mere end 200 milliarder dollars ud af landet, især til banker i New York, Tel Aviv, London og Schweiz. Mord og terror var den 'økonomiske konkurrencekamp's' foretrukne våben, mens hver eneste sektor inden for økonomi og videnskab blev decimeret, og de allerhøjest uddannede videnskabsfolk i international topklasse blev udsultet med hensyn til ressourcer, faciliteter og indkomst.

De, der drog fordel heraf, var tidligere sovjetbureaukrater, mafiabosser, amerikanske og israelske banker, europæiske jordspekulanter, amerikanske imperiebyggere, militarister og multinationale selskaber.

Præsident Bush (faderen) og Clinton sikrede den politiske og økonomiske opbakning til Gorbatsjovs og Jeltsins regimer, som stod i spidsen for raseringen af Rusland, støttet og tilskyndet af den Europæiske Union og Israel.

Resultatet af den massive rasering, arbejdsløsheden og den følgende fattigdom var en enorm stigning i selvmordstallet, psykiske sygdomme, alkoholisme, narkomani og sygdomme, som var sjældent forekommende, da Sovjetunionen eksisterede.

Gennemsnitslevlæderen for russiske mænd faldt fra 64 år i de sidste år før opløsningen til 58 år i 2003 (ifølge

Wall Street Journal 2/4/2004), under niveauet for Bangladesh og 16 år mindre end Cubas 74 år (ifølge Cubas nationale statistik 2002). (...)

De værste konsekvenser af den vestligt støttede 'overgang' til kapitalisme vil først vise sig i løbet af de næste få år. Kapitalismens institutionalisering har fuldstændig undergravet det offentlige sundhedssystem og medført en eksplosion af dødelige smitsomme sygdomme, som førhen var godt under kontrol.

FN's hiv/aids-program (UNAIDS) offentliggjorde en omfattende faktarapport, som fastslog, at i Østeuropa og Centralasien "vokser smitteniveauet hurtigere end noget andet sted." Mere end 1,5 millioner i regionen er i dag (2004) smittede i forhold til 30.000 i 1995" (og mindre end 10.000 før '91).(...) En stor medspiller i aids-epidemien er de kriminelle bander i Rusland, Østeuropa, på Balkan og i de baltiske lande, som handler med heroin og årligt leverer mere end 200.000 'sexslaver' til bordeller verden over. Den supervoldelige albanske mafia, som opererer fra det nyligt 'befriede' Kosovo, kontrollerer en væsentlig del af heroin-handelen og sex-trafikken i Vesteuropa og Nordamerika. Enorme mængder heroin produceret af de med USA allierede krigsherrer i det 'befriede' Afghanistan passerer gennem det tidligere Jugoslaviens ministater og oversvømmer vesteuropæiske lande.

De nyligt 'frigjorte' russiske jødiske mafiaoligarker har en stor andel i handelen med narko, illegale våben, kvinder og piger til sexindustrien og i hvidvaskning af penge i USA, Europa og Canada (Robert Friedman, Red Mafiya, 2000).

Mafia-milliardærer har købt og solgt praktisk taget alle vigtige parlamentspolitikere og politiske partier i de selvbestaltede 'demokratier i Østeuropa', altid i uformel alliance med de amerikanske og europæiske efterretningstjenester.

Ovenstående er et uddrag af artiklen 'Kapitalisme vs. socialisme: Den store diskussion i gang igen'.

Fortidens store lære

Af Vladimir Promin

*De russiske kommunister
må forberede en ny
Oktoberrevolution – og har
rige historiske kilder at drage
lære af.*

Blandt os sovjetiske kommunister er der en stor tradition omkring alle vigtige data i vore ledes liv, og vi beskæftiger os udførligt med deres historie, detaljerne og enhver information, som kan give os et klarere billede af deres storhed og personlighed. Sådanne fakta kan også i dag blive brugt i kampen for sandhed og socialisme.

For ikke så længe siden åbnede historikerne en registrant over fødsler fra klosteret i Gori, som viste, at Stalin ikke blev født den 9. december 1879, som det har været fejret indtil nu, men den 18. december 1878, så den 18. december 2003 var altså 125-års-dagen for denne store statsmands og politiske leders fødsel. Det foranlediger os igen til at dvæle ved den store skikkelse fra det 20. århundrede og hans historie. Der er en fortsat diskussion, stridigheder og debat om denne store personlighed, som for det meste er baseret på løgne og giftigheder.

Der er nogle, som har glemt eller glemmer Lenins karakteristisk af Stalin, der roste ham som en af de mest hengivne og talentfulde bolsjevikker, og som foreslog ham som medlem af politbureauet. Disse folk gentager til stadighed de samme løgne og den samme sladder, og de prøver af al magt at drapere Stalin med en revisionistisk klædedragt. De kan ikke se eller forstå noget som

*Russiske kommunister
lærer også i dag af Stalin*

helst positivt aspekt ved Stalin og forkaster alle hans fortjenester som leder, som teoretiker og som bolsjevik.

Når det ikke går an for dem at skjule den sandhed, som lyser ud af historien om de store resultater i Sovjetunionen under Stalin, så søger de tilflugt i denne taktik: Ja – der var mange resultater under Stalin, men de ville alligevel være blevet opnået, og meget bedre, meget hurtigere, men færre ofre og mindre strid.

Andre, som glemmer, at alle mennesker har svagheder, støtter Stalin i alle henseender, selvom visse beslutninger kunne have været bedre gennemtænkt. Disse folk glemmer, at Stalin selv kritiserede denne heltedyrkelse og dette skrab-ud, som fandt sted, og som fik følger, som ikke var bolsjevikiske eller gode for den revolutionære kamp. Som bolsjevik forlangte Stalin kritik og selvkritik som vejen til et bedre samfund og som vejen til kommunisme.

Denne politik for kritiske analyser, kritik og selvkritik, som Stalin fulgte som leder også under Lenin, viste, at han var i stand til at få folket til at slutte op og oprette den første socialistiske stat, som har eksisteret på denne planet. De såkaldte analytikere og historikere, som angriber Stalin, glemmer dette afgørende punkt.

Lad os se lidt nøjere på Stalins arbejde og ledelse i Kaukasus og hans revo-

lutionære virksomhed. Jeg vil foreslå læserne af North Star Compass igen at studere og genlæse de gamle historiske materialer, som er skrevet om Baku-perioden og Stalins kampe og ledelse i årene 1905-07. Dette materiale vil vise bevæggrundene, analyserne og de bolsjevikiske principper og kampplaner i denne vigtige periode.

For de kommunister, som ønsker eller tror, at de kan få socialismen til at genopstå gennem revolutionære eller parlamentariske midler, uden arbejderklassens deltagelse, uden at arbejderne er involveret – de skulle forstå, som Stalin gjorde det, at ledere af de revolutionære bevægelser alene ikke kan bevirke nogen forandring uden arbejderklassens deltagelse.

Stalins klassiske ord efter Baku-kommissærernes nederlag er så gyldige i dag som ingensinde:

”Vi bør aldrig glemme, at vores bolsjevikiske organisation kun vil vokse, når vi er i stand til at sikre proletariats deltagelse.”

Kommunister kan ikke basere sig på at opnå et systemskifte eller etablere socialisme ved parlamentariske midler – fordi selv om det lykkes kommunisterne at få et parlamentsflertal, vil det aldrig lykkes for dem at eliminere borgerskabets diktatur. Bourgeoisiet vil altid sabotere, udvande og bryde en beslutning eller handling, som måtte blive vedtaget af et parlament med et kommunistisk flertal.

For at have held med planlægningen af en revolutionær forandring foreslog og forlangte Stalin, at der blev oprettet partikomiteer i alle erhverv, virksomheder og fabrikker:

”Det er disse partiorganer, som er i stand til at sprede den revolutionære glød blandt masserne. Det er disse levende mennesker i partikomiteerne, som kan bringe store masser til at slutte op om partiet. For at lykkes med dette må disse partikomiteer af bolsjevikker være i centrum for alle kampe, alle problemer, som rejses af arbejderne – være deres pålidelige forsvarere – dette er disse partikomiteers opgave.”

Stalin understregede yderligere, at disse partikomiteer på fabriksplan må

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk

Putin er min mand
- forside fra tidsskriftet *North Star*
Compass op til det russiske valg

suppleres af højere partiorganismer – hovedformålet er, at partiet må være sammen med arbejderne, forsvare deres kampe og deres rettigheder, som deres leder og fortrup.

Kun på denne måde kan vi forestille os at genopbygge socialismen i de post-socialistiske lande, mens vi p.t. anvender fredelige metoder, men bygger op til omstyrtelsen af de nuværende regimer i det tidligere Sovjetunionen. De nuværende fagforeningsledere tager deres udgangspunkt i gorbatjovismens og 'perestrojkaens' bankerotte politik. Denne metode benyttes af det nuværende regime til at smadre kommunisterne, nulstille fremgange og splitte dem i smågrupper – som så bliver ineffektive.

Kommunisterne i det tidligere USSR skal stadig lære, hvordan de kan påvirke arbejderklassen – og de må lære det meget hurtigt. Og de vil kunne forstå denne ide om at lede arbejderklassen ved at lære af historien – af forberedelsen af Den Store Socialistiske Oktoberrevolution. Ellers vil vi gå baglæns i kampen for at omstyrte kapitalismen.

Vi må lede masserne mod imperialismen og mod den nye verdensorden!

Vladimir Promin er ukrainsk kommunist.

Oversat fra engelsk fra North Star Compass 1, 2004 – månedligt engelsksproget tidsskrift, baseret i Canada, udgivet af Det Internationale Råd for Venskab og Solidaritet med de sovjetiske folk.

<http://www.northstarcompass.org/>
Den oprindelige russiske artikel er forkortet i oversættelserne.

'Samlingskommunisterne' og Kina

Både Rusland og Kina er i dag kapitalistiske lande. Men den kapitalistiske 'reformproces', der i begge lande indledtes af den revisionistiske kontrarevolution, har fulgt forskellige veje.

I Rusland førte Gorbatjovs og Jeltsins 'reformer' til etableringen af et råkapitalistisk system under borger-skabets og den internationale kapitals utilslørede, brutale diktatur – selvom facaden er 'demokratisk' og 'pluralistisk'. I Kina er en 'socialistisk' facade blevet opretholdt, og den kapitalistiske reformproces er gennemført under et revisionistisk partidiktatur – indtil videre.

Den russiske 'model', som baserede sig på økonomiske instrukser fra Vesten og med USA's, EU's og Israels aktive deltagelse, er i dag dybt miskrediteret og i krise, mens der fortsat er nogle, der lader sig bedrage af Kinas 'socialistiske' maske.

I begge lande står en ny socialistisk revolution på dagsordenen.

Den revisionistiske kontrarevolution i Sovjetunionen efter Stalins død, der indledtes under Hrustjov og fortsattes under Bresjnev, betød en spaltning af den internationale kommunistiske bevægelse. En lang række partier – som DKP i Danmark – forvandlede til reformistiske partier, som havde forsvaret af det revisionistiske og socialimperialistiske Sovjetunionen og dets internationale politik øverst på programmet. Det var en af hovedgrundene til DKP's sammenbrud, da Sovjetunionen gik i opløsning. De marxistisk-leninistiske partier (som det daværende DKP/ML i Danmark) tog afstand fra den kapitalistiske udvikling i Sovjet og bekæmpede dets udvikling til en socialimperialistisk supermagt.

Som et kapitalistisk system af en særlig type – med en altdominerende statskapitalistisk sektor – adskilte det revisionistiske Sovjet (og de østeuropæiske lande i den sovjetiske lejr) sig på mange felter fra den åbne råkapitalistiske, nyliberalistiske gangsterøkonomi, som det dannede overgang til. Det

var en maskeret kapitalisme, som endnu ikke vovede at afskaffe en række af de sociale goder og velfærdsordninger, som den socialistiske revolution havde sikret.

Af den grund falder en sammenligning mellem disse to inkarnationer af kapitalisme ud til den revisionistiske models 'fordel' – ligesom (uden sammenligning i øvrigt) den forsvindende 'nordiske velfærdsmodel' havde klare fordele frem for den traktatfæstede nyliberale EU-model. Men 'valget' mellem disse modeller er valg mellem udbytning under forskellige former – ikke mellem kapitalisme og socialisme.

Dagbladet Politiken havde mandag den 26. juli en helsides artikel om sammenlægningsbestrebelse mellem KPID, DKP/ML og DKP. Det fremstår her, at sammenlægningen vil finde sted på basis af det gamle DKP's opfattelse af Sovjetunionen under Bresjnev som et socialistisk land – og samtidig, at det kapitalistiske Kina af i dag opfattes som socialistisk. Som KPID'eren Martin Jensen siger:

"Vi har stadig bestående kommunistiske lande: Cuba, Nordkorea og Kina. Man kan stille spørgsmålstejn ved deres metoder, men jeg vil især fremhæve Cuba (...)

Kina har tilladt opblomstringen af privatkapitalismen, det er en uheldig tendens. Men det vigtigste for mig er, at det kommunistiske parti bevarer kontrollen over, hvad der foregår."

Martin Jensen stiller ikke spørgsmålstegn ved det kinesiske 'kommunistiske' partis karakter. Vi kan fortælle ham det: Det er et råddent og reaktionært revisionistisk parti, der står i spidsen for den kapitalistiske kontrarevolution. Det ved den internationale kapital, det ved det nye russiske kapitalistiske bourgeoisie – men disse såkaldte kommunister skønmalder et kapitalistisk system, blot et såkaldt kommunistisk parti er ved magten, uanset hvilken klassekarakter dette parti ellers har. Det er en skandale!

Ungdomshus i Svendborg

Unge i Svendborg har aktioneret for at få et selvstyrende ungdomshus i byen. Et hus i Ørkildgade har været besat flere gange – og er blevet ryddet igen af politi. Den 22. juli anholdt politiet 18 unge, som havde genbesat det tomme hus i den sydfynske by. Den 23. juli var de unge i gang igen, som det fremgår af denne pressemeddelelse:

Sent i nat blev huset på Ørkildgade 52-54 BZ'at igen.

Det kan åbenbart ikke siges nok gange: Vi mangler et ungdomshus!

Politiet ryddede huset lidt i 12. BZ'erne blev fjernet med skumslukkere, hunde og motorsave, og politiets gas blev besvaret med, at BZ'erne kastede med wienerbrød og blomster.

“Politiet reagerede, som om vi var en flok sindssyge terrorister, men vi er rent faktisk bare en flok unge mennesker der kræver, at der også er plads til os,” udtaler BZ'eren Kristinna.

“Vi vil lave et alternativ til vores institutionaliserede opvækst, et frirum uden folk til at fortælle os, hvad vi må og ikke må. Vi vil skabe på vores egne præmisser, og vi opgiver ikke kampen!”

FOR EN VERDEN MED PLADS
TIL MANGE VERDNER!
KAMPEN FORTZÆTTER!

BZ-BY SVENDBORG

Oktober København flytter bogbutik – og åbner galleri

Der er travlhed i Oktober Forlags nye lokaler på Islands Brygge – nærmere bestemt kælderbutikken i Egilsgade nr. 24. En kendt adresse på Bryggen: I mange år var det hovedkvarter for den lokale boldklub med det islandske navn Hekla. Boldklubben er stadig den lokale boldklub, men flyttet til et nyt anlæg – og de gamle klublokaler er nu ved at blive indrettet til forlagsvirksomhed, til bogbutik og meget andet.

- Vi regner med at være færdig med indretningen i slutningen af august, siger Vivian, APK København, som leder ombygningen.

- Så vil butikken blive åbnet med en reception for gamle venner og nye bekendte på Bryggen. Den præcise dato vil stå i næste nummer af Kommunistisk Politik, lover hun.

Oktober Bogbutik bliver flyttet fra sin nuværende adresse Ved Sønderport 18 ved Amagerbro. Butikken der er for lille – og det var en nødløsning, da den mangeårige butik i Willemoesgade blev anfaldet af en boligspekulant, der mere end fordoblede huslejen. Den ny butik er langt mere rummelig – butikslokalerne foran er så store, at der ikke bare bliver plads til en bogcafé med rigtige caféborde og regelmæssige arrangementer og forskellige mødeaktiviteter.

Som noget helt nyt åbnes også et galleri.

- Vi har fået malerne Jørgen Buch og Evelyn Mittman til at være med til at få

galleriet op at stå. Der vil kunne købes gode malerier, akvareller og litografier. Man vil også kunne købe arbejder af Ib Spang Olsen. Og så planlægges der skiftende udstillinger med forskellige progressive kunstnere, fortæller Vivian.

Egilsgade vil også blive hjemsted for en udvidet forlagsvirksomhed fra Oktober Forlag. Og bl.a. distributionen af Kommunistisk Politik vil rykke dertil.

- Vi glæder os til vi bliver færdige, siger Vivian. Der er selvfølgelig meget at lave, selvom lokalerna grundlæggende var istandgjort og renoveret, før vi overtog dem. Men stedet er herligt, kvarteret er dejligt – det ligger 100 meter fra havnefronten og til den anden side et par hundrede meter fra Islands Brygge metro. Det er nemt at komme til.

En del af redaktionen af Kommunistisk Politik vil også for fremtiden komme til at ligge i Egilsgade.

Det ser vi frem til!

Kommunistisk Politik definitivt frataget sit portotilskud

Vi har netop modtaget besked fra Færdselsstyrelsen om, at Kommunistisk Politik klage over at være blevet frataget portostøtten er blevet afvist. Samtidig har vi fra Told&Skat fået besked om, at bladet ikke længere kan være momsfrataget. Nu går begrundelsen for, at KP ikke kan få portostøtte på, at det ikke er momsfrataget, hvad der er en betingelse for portotilskuddet!

Det næste nummer af Kommunistisk Politik – nr. 16, 2004 – vil blive det sidste, der distribueres efter den gamle ordning.

Derefter vil vi sandsynligvis gå over til distribution på gammeldags maner – med frimærke og kuvert. Det vil blot være en smule dyrere end de nye takster, som skal betales ved det nuværende system uden portostøtte – og det vil sikre langt færre forsinkelser i udbringningen. Bladet skulle derefter komme senest på den trykte udgivelsesdag!

I næste nummer vender vi tilbage med mere information. *Redaktionen*

Kroen

var fuldt besat. Fra nær og fjern var folk strømmet til. Kroens ejere havde aldrig oplevet noget lignende. Nogle havde kikkertudstyr i den dyreste ende med, for nu skulle sensationen betragtes på nærmeste hold, og kroens ejere rådgav gæsterne hvor i området de bedste udkigsposter fandtes, - men hvad gøres ikke for at gavne omsætningen, når den store sensation var indtruffet, - storkens ankomst.

Strøtanker sommer 2004

Sommeren er over os. Det strømmer ind med regnfulde vejrmeddelinger, og familie og venner farer verden rundt. Det er, ligesom der skal være fart på og ske noget for rigtig at få udnyttet ferien, pusterummet fra den hektiske hverdag. De nyeste erfaringer fra stressfronten fortæller, at det er nødvendigt med perioder med tid til eftertanke og nytænkning af hverdagens problemstillinger, hvis ikke hverdagen skal gå i selvsving. Så jeg forsøger at få ferien til virkelig at blive et pusterum.

I år vendte jeg næsen nordpå og endte efter 24 timers tog- og busrejse i Sverige lidt syd for polarcirklen. ½ times gåtur ad sumpede skovstier fra landevejen, hvor der kører en bus to gange dagligt på hverdage. Der bor mine venner det meste af sommerhalvåret, og når sol- og vindenergien er blevet helt udbygget måske også om vinteren. Vi to voksne bor i en hytte på 12 kvm plus hems, et lille gasblus, og vand hentes i søen 20 meter væk. Tiden går med at se på fugle- og dyrelivet, stenene, skoven, vandet og midnatssolen, og indimellem laver vi lidt mad.

Vi er i Arjeplog kommune. Den er på størrelse med Sjælland; for hver indbygger er der tre kvadratkilometer mest med skov, mose (myr) og vand. For halvfjerds år siden var der landsbyer spredt ud over det hele. I dag er der mange huse, der kun anvendes få uger om året, og mange i aldersgruppen på 20-50 år er flyttet til byerne længere sydpå.

For enden af denne store sø, Storavan, der er en forlængelse af et større sø-kompleks, som strækker sig til nord for Arjeplog, er der en dæmning. Herfra forsynes størstedelen af Sverige med strøm. Der kommer bare ikke noget egnsudvikling ud af det.

Den anden aften ringer naboen, Holger: ”I skal tage varmt tøj på og lidt spiseligt

med og møde mig ved landevejen i aften kl. 19, så tager vi til kalvemærkning”. Naboen er skovlappe og har passet rener hele sit liv. Nu er forårets kalve blevet store nok, til at de kan blive øremærket, og det er en stor begivenhed. Det er omtrent, hvad vi ved om det.

Så kører vi. Omkring 40 km, for det er lige i nærheden. Ved en lille skovvej holder et par biler, inde i skoven holder der flere. Det er biler, der minder om en ret uhyggelig svensk film, der handler om krybskytter i Nordsverige. Det virker meget lovløst.

Da vi står ud af bilen, høres uroen fra renerne, mor og kalv brøler til hinanden. I en indhegning af granrafter spredes og samles flokken, den mindste uro breder sig hurtigt, og så løber de, rundt og

rundt. Der er hen ved 1.000 dyr samlet.

Efter en tår kaffe ved bålet kommer vi med ind i indhegningen. Renerne kan have nok så travlt og gå nok så tæt, de rører os ikke en eneste gang. 5-10 voksne mænd står parat med snarer på lange stænger. Når de kan se, hvem der er kalvens mor, holdes snaren under bagbenet og løftes hurtigt op; hvis det lykkes, gjalder råbet tværs over pladsen: ”Jooooonas”. Det var altså Jonas’ kalv, så han kommer spænnende, eller hans kone tager den i favnen og kommer med den. Så sidder han overskrævs med et fast greb i kalven og skærer et stykke af øret, jeg får lov til at holde kalvens mule i ro. Der holdes regnskab med antallet, enten på en seddel, der hænger i et af træerne, eller ved at en ørestump puttes i lommen.

”Der,” siger Holger, ”det er min datters ren.” Dyrene er også meget forskellige af udseende, og de læser øremærkningen,

som vi læser aviser. En meget lille kalv bliver træt og lægger sig, men det varer ikke længe, før den må på benene igen. Vi går til bålet og får kogt kaffe og tørret renkød og nogle historier, som der kniber med at forstå. Kalvemærkningen kan vare til morgenstunden, det er jo lyst hele natten. Denne nat begynder det at regne ved ettid, lige efter vi er kørt hjem, så der slutter de.

Nogle dage efter skinner solen, og søen er blank som et spejl. Vi pakker en kano og sejler af sted til en dejlig plet på en af øerne. Næste dag regner og blæser det. Det gør det i tre dage, så vi bliver liggende, det meste af tiden i teltet med hånden under nakken.

Her er det vejret, der bestemmer far- ten. *GBe*

OKTOBER BOGBUTIK

København

Ved Sønderport 18

2300 København S

35 43 49 50

Åbningstid:

Mandag-torsdag 16-17.30

Lørdag 11-13

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12-17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

86 18 40 06

Åbningstid:

Man, ons, fre 14-17.00

USA og Foghs nyliberalisme

På en og samme tid er forholdet mellem USA's og EU's kapital præget af samarbejde og konkurrence. Kapitaleksporten betyder, at virksomhedernes forankringer og interesser spreder sig på tværs af landegrænser og kontinenter. Amerikansk og europæisk kapital har den samme interesse i udbytning af arbejdskraften, uanset hvor den befinder sig. Samtidig står USA og EU i et indbyrdes konkurrenceforhold, idet begge på sigt ønsker at opnå større global magt på den andens bekostning. Her spiller andre stormagter som blandt andre Rusland, Kina og Japan også med på bordet.

Der er flere forhold, der afgør imperialisternes indbyrdes rivalisering og magtfordeling, hvoraf et af dem er udbytningsgraden af egen arbejdskraft. På det felt har USA i dag den "gule førertrøje" på.

Lønmodtagerne i USA har kun få lovfæstede rettigheder. Der er ingen lov-hjemmel for barselsorlov, ferie eller sygedagpenge. Offentlig tillægspension gælder kun folk, der har haft arbejde, og der gælder ingen regler om mindstepension. Arbejdsløshedsunderstøttelsen, som er meget lav, varer kun i seks måneder, hvorefter man overgår til en ekstrem lav "social welfare".

Til gengæld er mindstelønnen lovbestemt til 31 kr. i timen.

Der er lokale lønforhandlinger på hver enkelt virksomhed i stedet for brancheoverenskomster og en stor lavtlønssektor med usikkert deltidsarbejde.

Lavtlønnede i USA har det relativt set langt værre end lavtlønnede i andre OECD-lande. Problemet med de lave lønninger er, at de er så lave, at mange slet ikke kan leve af den, og mange må have dobbelt arbejde.

De såkaldte sociale goder er kun for dem, der er i arbejde.

EU's monopolkapital fører en politik, som tilnærmer sig *The US-model*.

Når der tales om nyliberalisering og minimalstat, så forstås *The US-model*!

Faglig kommentar

- *USA er det eneste land i den industrialiserede verden uden en offentlig sygeforsikringsordning*, siger arbejdslivsforsker og præsident for Economic Policy Institute, EPI, Larry Michel. Han tilføjer, at 44 millioner amerikanere derfor står uden velfærdsydelser. EPI er et amerikansk fagforeningsforskningsinstitut, som netop har analyseret forskellen på den amerikanske og den europæiske model, hvis resultater er udgivet i bogen med titlen: *Be aware of the US model*.

Amerikansk velfærd er privat. Den er kun for dem, som har råd til at købe den privat, noget man som regel gør via sit arbejde.

Den lave organisationsgrad er en af årsagerne til den ekstreme udbytning. I Sverige og Danmark ligger den på 80 pct., mens den i Norge "kun" er på 52 pct. I USA er organisationsgraden på 13 pct. Allerlavest er organisationsgraden i den amerikanske private sektor, nemlig kun 8,5 pct.

Fagforeningerne står stærkest i nordstaterne og svagest i sydstaterne. Under forhandlinger kan en virksomhed i nordstaterne true med at flage ud til sydstaterne, hvis lønkravet bliver for højt.

I sydstaterne truer arbejdsgiverne

takket være frihandelsaftalen inden for NAFTA med at flytte til Mexico eller bruge mexicanere som billig arbejdskraft. Truslen om udflagning er i allerhøjeste grad også kendt inden for Danmarks og EU's grænser.

Denne kommentar skal ikke tjene til at afdække årsagerne til forskellene mellem den amerikanske og europæiske udbytningsgrad, hvor den lave organisationsgrad kun er en spinkel årsag. Den relativt høje grad af organisering i eksempelvis i Skandinavien styrker også den korrumpereede fagbevægelsestop og monopolerne gensidigt på arbejdernes bekostning.

Det centrale er, at EU's monopolkapital fører en politik, som tilnærmer sig *The US-model*. Det har vi i Danmark oplevet blandt andet i form af angreb på understøttelsens størrelse og varighed, efterlønnen, den offentligt sikrede pension, nedskæringer i stort set alle former for offentlige ydelser, privatisering og indførsel af brugerbetaling og mange, mange andre forhold.

Når der tales om nyliberalisering og minimalstat, så forstås *The US-model*!

Da Nyrup prædikede "velfærd", angreb han samme.

Det danske velfærdssamfund er en saga blot. Det sociale sikkerhedsnet er så gennemhullet, at det er de færreste, der "hænger på". Politikere, erhvervsledere og fagbosser bevæger sig yderligere væk fra datidens velfærdssamfund og i konkurrencens navn på vej til den åbenlyse udbytning.

Det er kun arbejderklassen på tværs af lande og kontinentale grænser, der kan sætte en stopper for denne udvikling, der i den yderste konsekvens kan medføre en tredje verdenskrig.